

JEDNOLITE ZASADY RACHUNKOWOŚCI

**GRUPY KAPITAŁOWEJ
LUXIMA S.A.**

Warszawa, 30 września 2017 roku

SPIS TREŚCI

I.	WSTĘP.....	4
A.	CEL	4
B.	HARMONOGRAM WEJŚCIA W ŻYCIE	4
C.	DEFINICJE	4
D.	PODSTAWA PRAWNA	5
E.	ZASADY USTALANIA POLITYKI RACHUNKOWOŚCI ORAZ ZAPEWNIANIA JEDNOLITOŚCI POLITYKI W GRUPIE KAPITAŁOWEJ LUXIMA S.A.	6
F.	OKREŚLENIE ROKU OBROTOWEGO ORAZ OKRESÓW SPRAWOZDAWCZYCH.....	6
G.	NADRZĘDNE ZASADY RACHUNKOWOŚCI	7
II.	ZMIANA POLITYKI RACHUNKOWOŚCI ORAZ KOREKTA BŁĘDU	10
A.	BŁĄD.....	10
B.	ZMIANY POLITYKI RACHUNKOWOŚCI	11
C.	ZMIANA SZACUNKÓW SKŁADNIKA SPRAWOZDANIA FINANSOWEGO.....	12
III.	METODY WYCENY AKTYWÓW I PASYWÓW ORAZ USTALANIA WYNIKU FINANSOWEGO.....	13
A.	WARTOŚCI NIEMATERIALNE I PRAWNE.....	13
B.	ŚRODKI TRWAŁE I ŚRODKI TRWAŁE W BUDOWIE	18
C.	LEASING.....	22
D.	INWESTYCJE W NIERUCHOMOŚCI ORAZ W WARTOŚCI NIEMATERIALNE I PRAWNE	23
E.	INSTRUMENTY FINANSOWE (AKTYWA I ZOBOWIĄZANIA FINANSOWE).....	24
F.	WYCENA UDZIAŁÓW	27
G.	ZAPASY	27
H.	NALEŻNOŚCI, W TYM Z TYTUŁU DOSTAW I USŁUG	29
I.	ŚRODKI PIENIĘŻNE I EKWIWALENTY ŚRODKÓW PIENIĘŻNYCH	31
J.	ROZLICZENIA MIĘDZYOKRESOWE CZYNNNE	31
K.	UTRATA WARTOŚCI AKTYWÓW.....	32
L.	KAPITAŁ WŁASNY	32
M.	REZERWY NA ZOBOWIĄZANIA.....	34
N.	ZOBOWIĄZANIA, W TYM Z TYTUŁU DOSTAW I USŁUG	35

O. MAJĄTEK SOCJALNY ORAZ ZOBOWIĄZANIA ZFŚS	37
P. ROZLICZENIA MIĘDZYOKRESOWE BIERNE.....	37
Q. ROZLICZENIA MIĘDZYOKRESOWE PRZYCHODÓW	38
R. ROZLICZANIE UMÓW DŁUGOTERMINOWYCH	39
S. PODATEK DOCHODOWY	41
T. TRANSAKCJE W WALUCIE OBCEJ	42
U. UZNAWANIE PRZYCHODÓW	42
V. SPRZEDAŻ WYROBÓW I TOWARÓW	42
W. ŚWIADCZENIE USŁUG	43
X. ODSETKI.....	43
Y. DYWIDENDY	43
IV. SPRAWOZDAWCZOŚĆ FINANSOWA	44
A. SPRAWOZDANIE FINANSOWE.....	45
B. ZASADY KONSOLIDACJI.....	46

I. WSTĘP

A. CEL

Jednolite zasady rachunkowości mają służyć dostosowaniu i zunifikowaniu polityki rachunkowości poszczególnych jednostek wchodzących w skład Grupy Kapitałowej Luxima S.A. Są one podstawą i wytyczną do opracowania indywidualnych zasad rachunkowości dla wszystkich spółek, które zostaną zobowiązane do stosowania jednolitych zasad określonych przez jednostkę dominującą Grupy Kapitałowej – Luxima S.A.

B. HARMONOGRAM WEJŚCIA W ŻYCIE

Jednolite zasady rachunkowości wchodzi w życie z dniem 30 września 2017 roku. Przy sporządzaniu sprawozdania finansowego za rok obrotowy 2017, jednostki Grupy Kapitałowej zobowiązane są do zastosowania zasad określonych w niniejszym dokumencie.

C. DEFINICJE

Jednostka dominująca: Jednostką dominującą w Grupie Kapitałowej Luxima S.A. jest Spółka Luxima S.A.

Charakterystyka tej jednostki jest następująca:

1. Nazwa: Luxima Spółka Akcyjna
2. Forma prawna – Spółka akcyjna
3. Sąd Rejonowy dla Miasta Stołecznego Warszawa w Warszawie, XII Wydział Gospodarczy Krajowego Rejestru Sądowego
4. Data wpisu i numer rejestru: dnia 13 lipca 2010 roku, numer KRS 0000358140
5. Regon: 790368188
6. NIP: 848-155-58-49

Grupa Kapitałowa: Grupa Kapitałowa Luxima S.A. obejmująca jednostkę dominującą Luxima S.A. i jednostkę zależną LED LEASE S.A.

Zakres obowiązywania jednolitych zasad rachunkowości: Jednolite zasady rachunkowości obejmują wszystkie jednostki powiązane.

Jednostki powiązane: Do jednostek powiązanych zalicza się jednostkę dominującą, znaczącego inwestora, jej jednostki zależne, współzależne i stowarzyszone oraz jednostki znajdujące się wraz z jednostką pod wspólną kontrolą, a także współnika jednostki współzależnej. Jednostką dominującą jest Luxima S.A. Dla każdej jednostki powiązanej, o której mowa wyżej, bez względu na jej miejsce w strukturze Grupy Kapitałowej, krąg jednostek powiązanych jest taki sam.

Transakcje między jednostkami powiązanymi: Przez transakcje zawierane przez jednostki powiązane trzeba rozumieć wszystkie transakcje, jakie dana jednostka dominująca przeprowadza z jednostkami ze sobą powiązanymi – jednostkami zależnymi, współzależnymi i stowarzyszonymi, także transakcje, które przeprowadzają między sobą jednostki podporządkowane jednostce dominującej.

Dzień bilansowy: Każdy dzień, na który sporządza się sprawozdanie finansowe. Sprawozdanie finansowe sporządza się na dzień kończący okres sprawozdawczy. Na każdy dzień bilansowy obowiązują zasady wyceny ustalone w niniejszym dokumencie.

D. PODSTAWA PRAWNA

1. Ustawa – Ustawa z dnia 29 września 1994 roku o rachunkowości (tekst jednolity - Dz.U.2016.1047 z późniejszymi zmianami).
2. Rozporządzenie Ministra Finansów z dnia 12 grudnia 2001 roku w sprawie szczegółowych zasad uznawania, metod wyceny, zakresu ujawniania i sposobu prezentacji instrumentów finansowych (tekst jednolity - Dz.U.2017.277).
3. Krajowe Standardy Rachunkowości wydane przez Komitet Standardów Rachunkowości.
4. Rozporządzenie Ministra Finansów z dnia 25 września 2009 r. w sprawie szczegółowych zasad sporządzania przez jednostki inne niż banki, zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji skonsolidowanych sprawozdań finansowych grup kapitałowych (tekst jednolity: Dz.U.2017.676 z późn. zm.).
5. MSR – Międzynarodowe Standardy Rachunkowości (nowa nazwa: Międzynarodowe Standardy Sprawozdawczości Finansowej) wydane przez International Accounting Standards Comitee (obecnie: International Accounting Standards Board IASC) – w zakresie nieuregulowanym przez w/w przepisy prawa.

E. ZASADY USTALANIA POLITYKI RACHUNKOWOŚCI ORAZ ZAPEWNIANIA JEDNOLITOŚCI POLITYKI W GRUPIE KAPITAŁOWEJ LUXIMA S.A.

Zasady polityki rachunkowości obowiązujące w Grupie Kapitałowej ustalane są przez Zarząd Luxima S.A. Na podstawie decyzji Zarządu zasady te zostały ustalone w niniejszym dokumencie. Zarząd Luxima S.A. jest odpowiedzialny za:

1. jednolitość stosowanych zasad,
2. akceptowanie odstępstw od stosowanych zasad rachunkowości w sytuacjach, kiedy:
 - 2.1. odstępstwa będą polegały na uproszczeniach nie wpływających istotnie na obraz sytuacji finansowej i majątkowej zaprezentowanej w sprawozdaniu finansowym,
 - 2.2. odstępstwa będą wynikały z praktycznej niewykonalności zastosowania niektórych zasad, np. na skutek nieproporcjonalnie wysokich kosztów pozyskania informacji, w stosunku do osiągniętych efektów, lub niemożliwości uzyskania niezbędnych informacji,
 - 2.3. innych odstępstw od stosowania zasad rachunkowości określonych w niniejszym dokumencie.
3. interpretację zdarzeń gospodarczych, których wyceny i zasad prezentacji w sprawozdaniu finansowym nie można jednoznacznie rozstrzygnąć na podstawie zasad rachunkowości ustalonych w niniejszym dokumencie.

F. OKREŚLENIE ROKU OBROTOWEGO ORAZ OKRESÓW SPRAWOZDAWCZYCH

Rokiem obrotowym jest rok kalendarzowy, rozpoczynający się 1 stycznia, a kończący się 31 grudnia. Spółki zależne wchodzące w skład Grupy Kapitałowej, bez względu na dotychczasowe rozwiązania zobowiązane są do przyjęcia roku obrotowego określonego przez jednostkę dominującą.

Jeżeli jednostka rozpoczęła działalność w drugiej połowie przyjętego roku obrotowego, to można księgi rachunkowe i sprawozdanie finansowe za ten okres połączyć z księgami rachunkowymi i sprawozdaniem finansowym za rok następny.

Stosowanym okresem sprawozdawczym jest kwartał kalendarzowy. Określone w niniejszej polityce rachunkowości zasady wyceny aktywów i pasywów oraz ustalania wyniku finansowego mają zastosowanie do sprawozdań finansowych sporządzonych na koniec każdego okresu sprawozdawczego.

G. NADRZĘDNE ZASADY RACHUNKOWOŚCI

Zgodnie z Ustawą zadaniem Zarządu jednostki jest zapewnienie wyodrębnienia w rachunkowości wszystkich zdarzeń istotnych do oceny sytuacji majątkowej i finansowej oraz wyniku finansowego jednostki, przy zachowaniu wymienionych dalej nadrzędnych zasad rachunkowości, gwarantujących wierne odzwierciedlenie ekonomicznej treści zdarzeń i transakcji, a nie tylko ich formy prawnej.

Zarząd jednostki dominującej odpowiedzialny jest za sporządzenie rzetelnego i jasnego skonsolidowanego sprawozdania finansowego Grupy Kapitałowej. Zasady obowiązujące przy sporządzaniu sprawozdań finansowych, są następujące:

Zasada kontynuacji działania

Zasada kontynuacji działania zakłada, że jednostka będzie kontynuowała w dającej się przewidzieć przyszłości działalność w nie zmniejszonym istotnie zakresie, jeżeli nie jest to niezgodne z przepisami prawa lub rzeczywistością gospodarczą. Przyjęcie takiego założenia uzasadnia wycenę posiadanych zasobów i ich stopniowego zużycia na podstawie faktycznie poniesionych kosztów (zasada kosztu historycznego).

Odstąpienie od zasady kontynuacji działania musi być uzasadnione stanem prawnym (likwidacja, upadłość, przekazanie, podział, lub sprzedaż związane z obniżeniem wartości aktywów netto, wygaśnięcie umowy Spółki bądź koncesji stanowiącej podstawę jej działalności) lub rzeczywistością gospodarczą (utrata istotnego rynku zbytu, brak płynności, ponoszone straty itp.).

W przypadku utraty zdolności do kontynuowania działalności posiadane zasoby wycenione będą w cenach sprzedaży netto możliwych do uzyskania, nie wyższych od cen ich nabycia albo kosztów wytworzenia, pomniejszonych o dotychczasowe odpisy amortyzacyjne lub umorzeniowe, a także odpisy z tytułu trwałej utraty wartości. W takim przypadku utworzona zostanie również rezerwa na przewidywane dodatkowe koszty i straty spowodowane zaprzestaniem działalności lub jej znacznym ograniczeniem.

Różnica powstała w wyniku wyceny oraz utworzenia rezerwy, o których mowa powyżej wpływa na kapitał (fundusz) z aktualizacji wyceny.

Zasada memoriału

Zasada memoriału nakłada obowiązek ujęcia w księgach rachunkowych i sprawozdaniu finansowym wszystkich operacji gospodarczych dotyczących danego roku obrotowego, niezależnie od terminu ich zapłaty.

Zasada współmierności

Zasada współmierności zapewnia, że w wyniku finansowym danego okresu zostaną ujęte wszystkie koszty, które w sposób bezpośredni lub pośredni przyczyniły się do powstania przychodów tego okresu.

Koszty dotyczące danego okresu są to koszty poniesione oraz koszty, które zostaną poniesione w następnych okresach, lub były ponoszone w poprzednich okresach, jeżeli dotyczą danego okresu.

Przez związek kosztów z przychodami danego roku należy rozumieć powiązanie w sposób bezpośredni z konkretnym przychodem tego roku lub w sposób pośredni z ogółem przychodów, co oznacza, że w przyszłości nie będzie można tych kosztów przyporządkować do konkretnego przychodu. Koszty te obciążą wynik finansowy okresu, w którym zostały poniesione.

Zasada ostrożności

Zasada ostrożności zapewnia dokonanie realnej wyceny aktywów, a także kompletnego wykazania zobowiązań oraz uznanie przychodów za zrealizowane wówczas, jeżeli jest to praktycznie pewne, a ujęcie kosztów z chwilą ich poniesienia, co zapewni, że aktywa i przychody nie będą zawyżone, a zobowiązania i koszty zaniżone. Stosowanie zasady ostrożnej wyceny nie oznacza, że w jednostce mogą być tworzone ukryte kapitały lub nadmierne rezerwy, gdyż w takim przypadku sprawozdanie finansowe nie byłoby neutralne i wiarygodne.

Zasada ciągłości

Zasada ciągłości obejmuje ciągłość formalno-rachunkową, długość okresu sprawozdawczego, powiązanie bilansu zamknięcia z bilansem otwarcia, jak również ciągłość zastosowanych i raz przyjętych zasad wyceny aktywów i pasywów, klasyfikacji, prezentacji oraz metod zaliczania przychodów i rozliczania kosztów oraz zapewnienie porównywalności informacji finansowych za kolejne lata obrotowe.

Zmiana przyjętych rozwiązań na inne, przewidziane ustawą może nastąpić w dowolnym terminie ze skutkiem od pierwszego dnia roku obrotowego, a przyczyny i wpływ tych zmian na wynik finansowy zostaną wykazane w informacji dodatkowej oraz zostanie zapewniona porównywalność danych sprawozdania finansowego dotyczących roku poprzedzającego rok obrotowy, w którym dokonano zmian.

Zasada istotności

Zasada istotności dotyczy prezentacji w sprawozdaniu finansowym informacji, które są przydatne i ważne dla oceny sytuacji majątkowej, finansowej i wyniku finansowego. Z zasadą istotności związana jest zasada indywidualnej wyceny, wymagająca oddzielnej wyceny poszczególnych składników aktywów i pasywów, przychodów i związanych z nimi kosztów, jak też

strat i zysków nadzwyczajnych oraz zasada zakazu kompensat określająca, iż nie można kompensować (saldować) ze sobą różnych co do rodzaju aktywów i pasywów, przychodów i związanych z nimi kosztów.

II. ZMIANA POLITYKI RACHUNKOWOŚCI ORAZ KOREKTA BŁĘDU

Jedną z podstawowych cech jakościowych sprawozdań finansowych jest porównywalność danych finansowych za wszystkie zaprezentowane w sprawozdaniu finansowym okresy sprawozdawcze. Dotyczy to w szczególności porównywalności wyników okresu bieżącego z wynikiem okresu poprzedniego oraz porównywalności wszystkich pozycji szczegółowych sprawozdania finansowego.

A. BŁĄD

Błąd to nieprawidłowość wykryta w bieżącym roku obrotowym, ale popełniona w poprzednim roku obrotowym (poprzednich latach obrotowych), której znaczenie jest na tyle istotne, iż w świetle jej ujawnienia nie można stwierdzić czy sprawozdanie finansowe za poprzedni okres lub kilka poprzednich okresów było wiarygodne, czy rzetelnie i jasno przedstawiało sytuację majątkową i finansową oraz wynik finansowy na dzień jego sporządzenia.

Ujęcie korekty w sprawozdaniu finansowym

Kwota korekty błędu odnoszącego się do ubiegłych okresów obrotowych powinna zostać wykazana w sprawozdaniu finansowym jako korekta zysku/straty z lat ubiegłych. Dane porównywalne powinny zostać przekształcone, z wyjątkiem sytuacji, gdy jest to niewykonalne ze względów praktycznych. Przez przekształcenie danych porównywalnych należy rozumieć doprowadzenie danych roku poprzedniego do porównywalności z danymi roku bieżącego. W tym celu należy kwotę błędu wykazać w sprawozdaniu finansowym za rok poprzedni w następujący sposób:

1. jeżeli błąd powstał w roku poprzednim – jako obciążenie wyniku finansowego roku poprzedniego,
2. jeżeli błąd powstał w latach poprzedzających rok poprzedni – jako obciążenie zysku/straty z lat ubiegłych.

Ujawnienie dodatkowych informacji

Dodatkowo w informacji dodatkowej należy ujawnić:

- rodzaj popełnionego błędu,

- kwotę korekty dotyczącej bieżącego okresu obrotowego i każdego prezentowanego w sprawozdaniu poprzedniego okresu,
- kwotę korekty odnoszącej się do okresów poprzedzających prezentowany okres,
- fakt przekształcenia danych porównywalnych lub informację o tym, że ich przekształcenie jest ze względów praktycznych niewykonalne.

B. ZMIANY POLITYKI RACHUNKOWOŚCI

Zmiany polityki rachunkowości należy dokonać jedynie wtedy, gdy mają miejsce zmiany standardów rachunkowości oraz gdy Jednostka dokonuje zmian w celu zapewnienia lepszej prezentacji sprawozdań finansowych. Jednostki Grupy Kapitałowej stosują zasady (politykę rachunkowości) ustaloną przez Luxima S.A.

Ujęcie korekty w sprawozdaniu finansowym

W celu zapewnienia porównywalności danych finansowych zmiany polityki rachunkowości należy zastosować również w odniesieniu do danych porównywalnych (zwykle rok poprzedni) prezentowanych w sprawozdaniu finansowym za rok bieżący, z wyjątkiem sytuacji, gdy nie ma możliwości rozsądnego ustalenia kwoty wynikających ze zmiany korekt odnoszących się do ubiegłych okresów obrotowych. Korekty wynikające ze zmiany polityki rachunkowości powinny zostać wykazane jako korekty zysku/straty z lat ubiegłych. Należy przekształcić dane porównywalne z wyjątkiem sytuacji, gdy jest to niewykonalne ze względów praktycznych. Do prezentacji danych porównywalnych mają zastosowanie zasady określone dla prezentacji danych porównywalnych w przypadku błędu. Doprowadzenie do porównywalności polega na przeliczeniu danych finansowych za rok poprzedni według zasad obowiązujących w roku bieżącym. W przypadku doprowadzenia danych za rok poprzedni do porównywalności nie dokonuje się korekt zapisów w księgach rachunkowych poprzedniego roku (doprowadzanego do porównywalności).

Dane porównywalne ujmuje się bezpośrednio w bilansie, rachunku zysków i strat itd. podając w informacji dodatkowej opis zmian. Nie jest dopuszczalne prezentowanie danych porównywalnych wyłącznie w informacji dodatkowej.

Ujawnienie dodatkowych informacji

Dodatkowo w informacji dodatkowej należy ujawnić:

1. przyczyny zmiany polityki rachunkowości,
2. kwotę korekty za okres bieżący oraz każdy przeszły, który jest prezentowany,
3. kwotę korekt za okresy przeszłe, które włączone zostały do danych porównywalnych,

4. fakt, że dane porównywalne zostały sporządzone lub że nie jest to wykonalne.

C. ZMIANA SZACUNKÓW SKŁADNIKA SPRAWOZDANIA FINANSOWEGO

Szacunek to proces ustalania wartości składnika sprawozdania finansowego wymagającego własnego osądu na podstawie najbardziej aktualnych, dostępnych i wiarygodnych informacji. Na Jednostkach ciąży obowiązek ciągłej weryfikacji szacunków w zależności od zmieniających się okoliczności stanowiących podstawę ich dokonania. Do najczęściej występujących szacunków zaliczane są:

1. stawki amortyzacyjne,
2. rezerwy,
3. odpisy aktualizujące,
4. określenie wartości godziwej.

Ujęcie korekty w sprawozdaniu finansowym

Zmiany szacunku poszczególnego składnika sprawozdania finansowego należy uwzględnić przy obliczaniu zysku/straty netto w okresie, w którym ma miejsce zmiana szacunku, jeśli dotyczy tego okresu lub w okresie, w którym ma miejsce zmiana i w przyszłych okresach, jeżeli dotyczy wszystkich tych okresów. Skutki zmiany szacunku w celu uzyskania porównywalności danych należy zaprezentować przy zachowaniu kryteriów klasyfikacyjnych zastosowanych w latach poprzednich, tzn. ująć w tej samej pozycji rachunku zysków i strat, w której sklasyfikowano wcześniej wartość szacunku z uwzględnieniem zasad opisanych w niniejszych Jednolitych Zasadach Rachunkowości.

Ujawnienie dodatkowych informacji

Dodatkowo w informacji dodatkowej należy ujawnić:

1. rodzaj i kwotę zmiany wartości szacunkowej, która wywołuje istotne skutki w bieżącym okresie obrotowym lub w okresach przyszłych,
2. fakt, że dane porównywalne zostały sporządzone lub że nie jest to wykonalne.

III. METODY WYCENY AKTYWÓW I PASYWÓW ORAZ USTALANIA WYNIKU FINANSOWEGO

A. WARTOŚCI NIEMATERIALNE I PRAWNE

Wartości niematerialne i prawne to zaliczane do aktywów trwałych, nabyte przez jednostkę prawa majątkowe nadające się do gospodarczego wykorzystania, o przewidywanym okresie ekonomicznej użyteczności dłuższym niż rok oraz przeznaczone do używania na potrzeby jednostki.

Jedną z form przeznaczenia składnika wartości niematerialnych i prawnych do używania na potrzeby jednostki może być oddanie takiego aktywa do używania innemu podmiotowi gospodarczemu na podstawie umowy najmu, dzierżawy lub innej umowy o podobnym charakterze, do odpłatnego używania lub również pobierania pożytków na czas oznaczony. W sytuacji takiej o zaliczeniu składnika wartości niematerialnych i prawnych do aktywów trwałych jednej ze stron umowy decydują zasady określone w art. 3 ust. 4 Ustawy o rachunkowości, które mają zastosowanie zarówno w przypadku, gdy jednostka występuje w roli korzystającego (przyjmującego składnik majątkowy do używania), jak i w przypadku, gdy jednostka oddaje takie składniki majątkowe do używania innym podmiotom gospodarczym.

Ujęcie w sprawozdaniu finansowym składnika wartości niematerialnych i prawnych następuje pod warunkiem spełnienia poniższych dwóch warunków łącznie:

1. jest prawdopodobne, że jednostka osiągnie przyszłe korzyści ekonomiczne, które można przyporządkować danemu składnikowi wartości niematerialnych i prawnych oraz
2. istnieje możliwość wiarygodnego ustalenia wartości danego składnika wartości niematerialnych i prawnych (składnik posiada cenę nabycia lub koszt wytworzenia albo inną wartość, którą można wiarygodnie określić).

W odniesieniu do wartości niematerialnych i prawnych mających charakter inwestycyjny zastosowanie mają zasady odnoszące się do inwestycji.

Wycena – ujęcie początkowe

Początkowe ujęcie składnika wartości niematerialnych i prawnych następuje według ceny nabycia lub kosztu wytworzenia albo cen sprzedaży (w przypadku braku możliwości ustalenia ceny nabycia (nieodpłatne przyjęcie)). Cena nabycia obejmuje cenę zakupu składnika aktywów (tj. kwotę należną sprzedającemu pomniejszoną o podlegające odliczeniu podatki: od towarów i usług oraz

akcyzowy), obciążenia o charakterze publicznoprawnym (w przypadku importu) oraz nakłady bezpośrednio związane z zakupem i przystosowaniem składnika aktywów do stanu zdatnego do używania zgodnie z planowanym przeznaczeniem, łącznie z kosztami transportu, jak też załadunku, wyładunku lub składowania. Rabaty, opusty udzielone przez sprzedającego oraz inne podobne zmniejszenia i odzyski zmniejszają cenę nabycia składnika aktywów.

Z uwagi na fakt, że w zakresie wartości niematerialnych i prawnych nie występują pojęcia ulepszenia, każde rozszerzenie wartości niematerialnych i prawnych, jeśli nie ma związku z uzupełnieniem lub korektą, traktowane jest jako osobny tytuł.

Koszt wytworzenia składnika wartości niematerialnych i prawnych obejmuje ogół kosztów poniesionych przez jednostkę w okresie jego wytwarzania lub przystosowania do używania poniesionych do dnia przyjęcia takiego składnika majątkowego do używania (lub do dnia bilansowego, jeśli składnik nie został jeszcze oddany do używania), w tym również:

1. niepodlegający odliczeniu podatek od towarów i usług oraz podatek akcyzowy,
2. koszt obsługi zobowiązań zaciągniętych w celu finansowania nabycia (wytworzenia) składnika wartości niematerialnych i prawnych, uwzględniający różnice kursowe związane z tymi zobowiązaniami, a pomniejszony o przychody z tego tytułu.

Wycena na dzień bilansowy

Nie rzadziej niż na dzień bilansowy składniki wartości niematerialnych i prawnych wycenia się według cen nabycia lub kosztów wytworzenia, pomniejszonych o odpisy amortyzacyjne lub umorzeniowe, a także o odpisy z tytułu trwałej utraty wartości.

Odpisy amortyzacyjne (umorzeniowe)

Odpisy amortyzacyjne (lub umorzeniowe) odzwierciedlają utratę wartości składników wartości niematerialnych i prawnych - na skutek używania lub upływu czasu - zmniejszając ich wartość bilansową. Dokonuje się ich drogą systematycznego, planowego rozłożenia wartości początkowej składnika wartości niematerialnych i prawnych na ustalony okres amortyzacji. Rozpoczęcie amortyzacji następuje w miesiącu następnym po miesiącu, w którym przyjęto składnik wartości niematerialnej i prawnej do używania, a jej zakończenie nie później niż z chwilą zrównania wartości odpisów amortyzacyjnych z wartością początkową wartości niematerialnej i prawnej lub przeznaczenia jej do likwidacji, sprzedaży lub stwierdzenia jej niedoboru, z ewentualnym uwzględnieniem przewidywanej przy likwidacji ceny sprzedaży netto pozostałości wartości niematerialnej i prawnej.

Moment oddania składnika wartości niematerialnej i prawnej do używania jest udokumentowany dowodem OT.

Kluczowym czynnikiem, który powinien być uwzględniony przy ustalaniu okresu amortyzacji i rocznej stawki amortyzacyjnej jest okres ekonomicznej użyteczności wartości niematerialnej i prawnej, na określenie którego wpływają w szczególności:

1. tempo postępu techniczno-ekonomicznego,
2. wydajność wartości niematerialnej i prawnej,
3. prawne lub inne ograniczenia czasu używania wartości niematerialnej i prawnej,
4. przewidywana przy likwidacji cena sprzedaży netto istotnej pozostałości wartości niematerialnej i prawnej.

Odpisy amortyzacyjne od składników wartości niematerialnych i prawnych dokonywane są przy zastosowaniu metody liniowej przez okres odpowiadający szacowanemu okresowi ich ekonomicznej użyteczności. Stosowanie stawek wynikających z przepisów podatkowych jest możliwe jedynie w sytuacjach, kiedy stawki te odpowiadają szacowanemu okresowi ekonomicznej użyteczności danego składnika wartości niematerialnych i prawnych.

Stawki amortyzacyjne dla typowych pozycji wartości niematerialnych i prawnych wynoszą:

1. oprogramowanie komputerów	10-50%,
2. koncesje, licencje, prawa do patentów itp.	5-50%.

Okres lub stawkę amortyzacji składnika wartości niematerialnych i prawnych należy ustalić na dzień przyjęcia go do używania.

Wartości niematerialne i prawne o jednostkowej wartości do 3.500,00 zł umarżane są jednorazowo po ich wydaniu do użytkowania.

Poprawność stawek amortyzacji stosowanych w odniesieniu do poszczególnych składników wartości niematerialnych i prawnych jest przez jednostkę weryfikowana nie rzadziej niż raz do roku. Wszelkie zmiany wynikające z weryfikacji stawek amortyzacyjnych wpływają (jako zmiana wielkości szacunkowych) na odpowiednią korektę dokonywanych w bieżącym roku obrotowym oraz w następnych latach obrotowych odpisów amortyzacyjnych.

Wynik na sprzedaży wartości niematerialnych i prawnych jest prezentowany w rachunku zysków i strat per saldo.

Trwała utrata wartości

Z trwałą utratą wartości mamy do czynienia w sytuacjach, kiedy istnieje duże prawdopodobieństwo, że wykazywany w księgach jednostki składnik wartości niematerialnych i prawnych nie przyniesie w przyszłości w znaczącej części lub w całości przewidywanych korzyści ekonomicznych. W sytuacjach takich jednostka dokonuje, w ciężar pozostałych kosztów operacyjnych, odpisu aktualizującego.

Odpis aktualizujący z tytułu trwałej utraty wartości jest nadwyżką wartości bilansowej danego składnika wartości niematerialnych i prawnych nad jego wartością odzyskiwalną.

Wartość odzyskiwalna odpowiada cenie sprzedaży netto składnika wartości niematerialnych i prawnych lub jego wartości użytkowej, zależnie od tego, która z nich jest wyższa.

Wartość użytkowa jest natomiast bieżącą (zdyskontowaną), szacunkową wartością przyszłych przepływów środków pieniężnych, których wystąpienia oczekuje się z tytułu dalszego użytkowania składnika wartości niematerialnych i prawnych oraz jego zbycia na koniec okresu użytkowania.

Koszty zakończonych prac rozwojowych

Prace badawcze są nowatorskim i zaplanowanym poszukiwaniem rozwiązań podjętym z zamiarem zdobycia i przyswojenia nowej wiedzy naukowej i technicznej. Natomiast przez prace rozwojowe rozumie się praktyczne zastosowanie odkryć badawczych lub też osiągnięć innej wiedzy w planowaniu lub projektowaniu produkcji nowych lub znacznie udoskonalonych materiałów, urządzeń, produktów, procesów technologicznych, systemów lub usług, które ma miejsce przed rozpoczęciem produkcji seryjnej lub ich zastosowaniem.

Wszelkie koszty poniesione na etapie prac badawczych są odnoszone w ciężar rachunku zysków i strat okresu, w którym zostały poniesione. Jeśli dokonanie podziału procesu powstawania składnika aktywów na etap prac badawczych oraz etap prac rozwojowych nie jest możliwe, to jednostka gospodarcza traktuje nakłady na przedsięwzięcie prowadzące do wytworzenia składnika wartości niematerialnych, tak jakby zostały poniesione wyłącznie na etapie prac badawczych.

Składnik wartości niematerialnych i prawnych powstały w wyniku prac rozwojowych powinien być ujęty wtedy i tylko wtedy, gdy jednostka gospodarcza jest w stanie udowodnić:

1. możliwość ukończenia składnika wartości niematerialnych i prawnych tak, aby nadawał się do użytkowania lub sprzedaży (ocena z technicznego punktu widzenia),
2. zamiar ukończenia składnika oraz jego użytkowania lub sprzedaży,
3. zdolność do użytkowania lub sprzedaży składnika,
4. sposób, w jaki składnik będzie wytwarzał prawdopodobne przyszłe korzyści ekonomiczne (m.in. jednostka powinna udowodnić istnienie rynku na produkty powstające dzięki składnikowi lub na sam składnik, lub - jeśli składnik ma być użytkowany przez jednostkę - użyteczność składnika wartości niematerialnych),
5. dostępność stosownych środków technicznych, finansowych i innych, które mają służyć ukończeniu prac rozwojowych oraz użytkowaniu lub sprzedaży składnika oraz
6. możliwość wiarygodnego ustalenia nakładów poniesionych w czasie prac rozwojowych, które można przyporządkować temu składnikowi.

Nie ujmuje się w sprawozdaniu finansowym wytworzonych we własnym zakresie znaków firmowych, tytułów czasopism, tytułów wydawniczych, wykazów odbiorców i innych pozycji o podobnym charakterze.

Okres dokonywania odpisów od aktywowanych kosztów zakończonych prac rozwojowych nie może przekraczać 5 lat.

Wartość firmy

Wartość firmy to różnica między ceną nabycia określonej jednostki lub zorganizowanej jej części a niższą od niej wartością godziwą przejętych aktywów netto. W sytuacji odwrotnej tzn. kiedy cena nabycia jednostki lub zorganizowanej jej części jest niższa od wartości godziwej przejętych aktywów netto, mamy do czynienia z ujemną wartością firmy.

Jako składnik aktywów może zostać wykazana jedynie nabyta wartość firmy. Wartość firmy wytworzona przez jednostkę we własnym zakresie nie może być aktywowana.

Od wartości firmy jednostka dokonuje odpisów amortyzacyjnych w okresie nie dłuższym niż 5 lat. W uzasadnionych przypadkach kierownik jednostki może wydłużyć ten okres do lat 20. Wydłużenie okresu amortyzacji należy podać w informacji dodatkowej wraz z jego uzasadnieniem. Odpisów amortyzacyjnych dokonuje się metodą liniową i zalicza się je do pozostałych kosztów operacyjnych.

Do czynników, które należy uwzględnić przy szacowaniu okresu użytkowania wartości firmy zalicza się m.in.:

1. rodzaj i przewidywany okres działania przejętej firmy,
2. stabilność i przewidywalny okres funkcjonowania gałęzi przemysłu, do której wartość firmy się odnosi,
3. ogólnie dostępne informacje na temat cech wartości firmy w podobnych przedsiębiorstwach i gałęziach przemysłu,
4. skutki utraty przydatności produktów, zmiany popytu i inne czynniki gospodarcze dla przejętej firmy,
5. przewidywany okres zatrudnienia kluczowych pracowników,
6. poziom nakładów na utrzymanie przyszłych korzyści ekonomicznych z przejętej firmy,
7. przewidywane działania konkurentów oraz
8. okres sprawowania kontroli nad przejętą firmą oraz regulacje prawne lub wynikające z umów i przepisów uwarunkowania, które mają wpływ na okres jej użytkowania.

B. ŚRODKI TRWAŁE I ŚRODKI TRWAŁE W BUDOWIE

Środki trwałe to rzeczowe aktywa trwałe i zrównane z nimi, o przewidywanym okresie ekonomicznej użyteczności dłuższym niż rok, kompletne, zdatne do użytku i przeznaczone na potrzeby jednostki.

Jedną z form przeznaczenia składnika środków trwałych do używania na potrzeby jednostki może być oddanie takiego aktywa do używania innemu podmiotowi gospodarczemu na podstawie umowy najmu, dzierżawy lub innej umowy o podobnym charakterze, do odpłatnego używania lub również pobierania pożytków na czas oznaczony. W sytuacji takiej o zaliczeniu składnika środków trwałych do aktywów trwałych jednej ze stron umowy decydują zasady określone w art. 3 ust. 4 Ustawy o rachunkowości, które mają zastosowanie zarówno w przypadku, gdy jednostka występuje w roli korzystającego (przyjmującego składnik majątkowy do używania), jak i w przypadku, gdy jednostka oddaje takie składniki majątkowe do używania innym podmiotom gospodarczym.

Środki trwałe w budowie to zaliczane do aktywów trwałych środki trwałe w okresie ich budowy, montażu lub ulepszenia już istniejącego środka trwałego.

Ujęcie w sprawozdaniu finansowym składnika środków trwałych następuje pod warunkiem spełnienia poniższych dwóch warunków łącznie:

1. jest prawdopodobne, że jednostka osiągnie przyszłe korzyści ekonomiczne, które można przyporządkować danemu środkowi trwałemu oraz
2. istnieje możliwość wiarygodnego ustalenia wartości danego środka trwałego (składnik posiada cenę nabycia lub koszt wytworzenia albo inną wartość, którą można wiarygodnie określić).

Wycena – ujęcie początkowe i późniejsze nakłady

Początkowe ujęcie składnika środków trwałych (środków trwałych w budowie) następuje według ceny nabycia lub kosztu wytworzenia. Cena nabycia obejmuje cenę zakupu składnika aktywów (tj. kwotę należną sprzedającemu pomniejszoną o podlegające odliczeniu podatki: od towarów i usług oraz akcyzowy), obciążenia o charakterze publicznoprawnym (w przypadku importu) oraz koszty bezpośrednio związane z zakupem i przystosowaniem składnika aktywów do stanu zdatnego do używania, łącznie z kosztami transportu, jak też załadunku, wyładunku lub składowania. Rabaty, opusty oraz inne podobne zmniejszenia i odzyski zmniejszają cenę nabycia składnika aktywów.

Koszt wytworzenia składnika środków trwałych oraz środków trwałych w budowie obejmuje ogół kosztów poniesionych przez jednostkę w okresie jego budowy, montażu, przystosowania i ulepszenia poniesionych do dnia przyjęcia takiego składnika majątkowego do używania (lub do dnia bilansowego, jeśli składnik nie został jeszcze oddany do używania), w tym również:

1. niepodlegający odliczeniu podatek od towarów i usług oraz podatek akcyzowy,

- koszt obsługi zobowiązań zaciągniętych w celu finansowania nabycia (wytworzenia) środka trwałego, uwzględniający różnice kursowe związane z tymi zobowiązaniami, a pomniejszony o przychody z tego tytułu.

Koszty poniesione po wprowadzeniu środka trwałego do używania, takie jak koszty napraw, przeglądów, opłaty eksploatacyjne wpływają na wynik finansowy okresu sprawozdawczego, w którym zostały poniesione. Jeżeli możliwe jest wykazanie, że koszty poniesione na użytkowany już środek trwały spowodowały zwiększenie oczekiwanych przyszłych korzyści ekonomicznych z tytułu użytkowania danego składnika środków trwałych ponad korzyści oszacowane pierwotnie (przy początkowym ujęciu), to w takim przypadku zwiększają one wartość początkową danego środka trwałego.

Wycena na dzień bilansowy

Nie rzadziej niż na dzień bilansowy środki trwałe wycenia się według cen nabycia lub kosztów wytworzenia, lub wartości przeszacowanej (po aktualizacji wyceny środków trwałych), pomniejszonych o odpisy amortyzacyjne lub umorzeniowe, a także o odpisy z tytułu trwałej utraty wartości.

Aktualizacja wyceny może nastąpić jedynie na podstawie odrębnych przepisów.

Nie rzadziej niż na dzień bilansowy środki trwałe w budowie wycenia się w wysokości ogółu kosztów pozostających w bezpośrednim związku z ich nabyciem lub wytworzeniem, pomniejszonych o odpisy z tytułu trwałej utraty wartości.

Odpisy amortyzacyjne (umorzeniowe)

Odpisy amortyzacyjne (lub umorzeniowe) odzwierciedlają utratę wartości środków trwałych - na skutek używania lub upływu czasu - zmniejszając ich wartość bilansową. Dokonuje się ich drogą systematycznego, planowego rozłożenia wartości początkowej środka trwałego na ustalony okres amortyzacji. Rozpoczęcie amortyzacji następuje w miesiącu następnym po miesiącu, w którym przyjęto środek trwały do używania, a jej zakończenie - nie później niż z chwilą zrównania wartości odpisów amortyzacyjnych z wartością początkową środka trwałego lub przeznaczenia go do likwidacji, sprzedaży lub stwierdzenia jego niedoboru, z ewentualnym uwzględnieniem przewidywanej przy likwidacji ceny sprzedaży netto pozostałości środka trwałego.

Moment oddania środka trwałego do używania jest udokumentowany dowodem OT.

Kluczowym czynnikiem, który powinien być uwzględniony przy ustalaniu okresu amortyzacji i rocznej stawki amortyzacyjnej jest okres ekonomicznej użyteczności środka trwałego, na określenie którego wpływają w szczególności:

- liczba zmian, na których pracuje środek trwały,
- tempo postępu techniczno-ekonomicznego,

3. wydajność środka trwałego,
4. prawne lub inne ograniczenia czasu używania środka trwałego,
5. przewidywana przy likwidacji cena sprzedaży netto istotnej pozostałości środka trwałego.

Odpisy amortyzacyjne od środków trwałych dokonywane są przy zastosowaniu metody liniowej przez okres odpowiadający szacowanemu okresowi ich ekonomicznej użyteczności. Stosowanie dla celów bilansowych stawek wynikających z przepisów podatkowych jest możliwe jedynie w sytuacjach, kiedy stawki te odpowiadają szacowanemu okresowi ekonomicznej użyteczności danego środka trwałego.

Stawki amortyzacyjne dla typowych pozycji środków trwałych wynoszą:

1. grupa 0 – grunty 0%,
2. grupa 1 – budynki i lokale, spółdzielcze własnościowe prawo do lokalu mieszkalnego oraz spółdzielcze prawo do lokalu niemieszkalnego 1,5% - 10%,
3. grupa 2 – obiekty inżynierii lądowej i wodnej 2,5% - 20%,
4. grupa 3 – kotły i maszyny energetyczne 7% - 14%,
5. grupa 4 – maszyny, urządzenia i aparaty ogólnego zastosowania 7% - 30%,
6. grupa 5 – specjalistyczne maszyny, urządzenia i aparaty 7% - 25%,
7. grupa 6 – urządzenia techniczne 4,5% - 25%,
8. grupa 7 – środki transportu 7% - 20%,
9. grupa 8 – narzędzia, przyrządy, ruchomości i wyposażenie 10% - 25%,

Grunty - z wyjątkiem gruntów służących wydobyciu kopalin metodą odkrywkową – oraz prawo wieczystego użytkowania gruntu nie podlegają odpisom amortyzacyjnym.

Okres lub stawkę i metodę amortyzacji środka trwałego należy ustalić na dzień przyjęcia go do używania.

Środki trwałe o przewidywanym okresie użytkowania nie przekraczającym jednego roku oraz wartości początkowej do 3.500,00 zł uznawane są za wyposażenie i ich wartość odpisywana jest w koszty w momencie zakupu.

Poprawność stawek amortyzacji stosowanych w odniesieniu do poszczególnych środków trwałych jest przez jednostkę weryfikowana nie rzadziej niż raz do roku. Wszelkie zmiany wynikające z weryfikacji stawek amortyzacyjnych wpływają (jako zmiana wielkości szacunkowych) na odpowiednią korektę dokonywanych w bieżącym roku obrotowym oraz w następnych latach obrotowych odpisów amortyzacyjnych.

Wynik na sprzedaży środków trwałych jest prezentowany w rachunku zysków i strat per saldo.

Dla celów podatkowych przyjmowane są stawki amortyzacyjne w wartości nie wyższej niż dopuszczone przepisami ustawy z dnia 15 lutego 1992 roku o podatku dochodowym od osób prawnych.

Składniki majątku o przewidywanym okresie użytkowania nie przekraczającym jednego roku obrotowego bądź przekraczającym jeden rok oraz wartości początkowej nie przekraczającej 1,5 tysiąca złotych są jednorazowo odpisywane w ciężar kosztów w momencie przekazania do użytkowania.

Składniki majątku o przewidywanym okresie użytkowania powyżej jednego roku oraz o wartości powyżej 1,5 tysiąca złotych a nie przekraczającej 3,5 tys. zł amortyzowane są jednorazowo w momencie przyjęcia do użytkowania, natomiast wszystkie środki trwałe oraz wartości niematerialne i prawne o wartości przekraczającej 3,5 tys. zł amortyzowane są według stawek podatkowych.

Środki trwałe amortyzowane są według metody liniowej począwszy od miesiąca następnego po miesiącu przyjęcia do używania wg stawek wynikających z przepisów podatkowych.

Trwała utrata wartości

Z trwałą utratą wartości mamy do czynienia w sytuacjach, kiedy istnieje duże prawdopodobieństwo, że wykazywany w księgach jednostki środek trwały lub środki trwałe w budowie nie przyniesie w przyszłości w znaczącej części lub w całości przewidywanych korzyści ekonomicznych. W sytuacjach takich jednostka dokonuje, w ciężar pozostałych kosztów operacyjnych, odpisu aktualizującego.

Odpis aktualizujący z tytułu trwałej utraty wartości jest nadwyżką wartości bilansowej danego środka trwałego (środka trwałego w budowie) nad jego wartością odzyskiwalną.

Wartość odzyskiwalna odpowiada cenie sprzedaży netto środka trwałego (środka trwałego w budowie) lub jego wartości użytkowej, zależnie od tego, która z nich jest wyższa.

Wartość użytkowa jest natomiast bieżącą (zdyskontowaną), szacunkową wartością przyszłych przepływów środków pieniężnych, których wystąpienia oczekuje się z tytułu dalszego użytkowania środka trwałego (środka trwałego w budowie) oraz jego zbycia na koniec okresu użytkowania.

Odpis aktualizujący z tytułu trwałej utraty wartości środków trwałych, których wycena została zaktualizowana na podstawie odrębnych przepisów, zmniejsza odniesione na kapitał z aktualizacji wyceny różnice spowodowane aktualizacją. Ewentualną nadwyżkę odpisu odnosi się na pozostałe koszty operacyjne.

Zaniechanie środków trwałych w budowie

W przypadku trwałego zaniechania dokonywania nakładów na środki trwałe w budowie, ogół poniesionych kosztów związanych z wykonanymi dotychczas pracami obciąża koszty okresu. Do obciążenia kosztów niezbędne jest podjęcie decyzji przez Zarząd jednostki. Brak takiej decyzji uniemożliwia odpisanie wartości środków trwałych w budowie w koszty. Dopuszcza się

zawieszenie inwestycji w przypadku, jeżeli istnieje uzasadniony zamiar kontynuowania tej inwestycji w okresach następnych. Zawieszenia inwestycji dokonuje się na podstawie decyzji zarządu jednostki. Na każdy dzień bilansowy nakłady na środki trwałe w budowie podlegają analizie, co do utraty wartości i konieczności dokonania ewentualnych odpisów z tytułu trwałej utraty wartości.

C. LEASING

Leasing operacyjny

Leasing operacyjny występuje wtedy, gdy ryzyko i korzyści związane z przedmiotem umowy (w tym umowy najmu i dzierżawy) pozostają u finansującego, wówczas korzystający nie wykazuje go w swoich aktywach jako środka trwałego. Koszty wykazuje się w sprawozdaniu zgodnie z faktycznie płaconymi ratami. Wstępne koszty bezpośrednie, poniesione przed zawarciem umowy leasingu, jeżeli są istotne rozlicza się w czasie, proporcjonalnie do wykazywanych w sprawozdaniu finansowym opłat z tytułu leasingu, albo też odpisuje się w ciężar kosztów okresu ich poniesienia, gdy są nieistotne.

Leasing finansowy

Leasing finansowy zachodzi wtedy, gdy ryzyko i korzyści związane z przedmiotem umowy (w tym umowy najmu i dzierżawy) zostają przeniesione na korzystającego. Jeżeli umowa leasingu, najmu lub dzierżawy spełni jeden z siedmiu warunków wymienionych w art. 3 ust 4 ustawy o rachunkowości, to przedmiot umowy zalicza się do środków trwałych Spółki (leasingobiorcy) i dokonuje się odpisów amortyzacyjnych. Amortyzacja stanowi odpis wartości przedmiotu leasingu w koszty korzystającego. Może być dokonana metodą liniową lub degresywną. Jeżeli nie ma pewności nabycia własności środka trwałego przed zakończeniem umowy, to wartość środków trwałych jest w pełni amortyzowana w krótszym z dwóch okresów:

1. trwania umowy leasingu,
2. czasu użytkowania.

Przedmiot leasingu od dnia uznanego za rozpoczęcie umowy, ujmowany jest w bilansie w wartości niższej z dwóch kwot:

1. w wartości godziwej,
2. w wartości bieżącej (zdyskontowanej) sumy opłat leasingowych, ustalonej za pomocą stopy dyskontowej równej stopie procentowej leasingu, z uwzględnieniem wartości końcowej przedmiotu leasingu w korespondencji z powstałym zobowiązaniem z tytułu leasingu.

Leasing zasady uproszczone

W przypadku gdy roczne sprawozdanie finansowe korzystającego nie podlega obowiązkowi badania i ogłaszania, to może on dokonywać kwalifikacji przedmiotowych umów, według zasad określonych w przepisach podatkowych i nie stosować opisanych wyżej zasad dotyczących umów leasingowych.

Zarząd Luxima S.A. określi spółki, w których dopuszczone jest stosowanie opisanych wyżej zasad uproszczonych.

Zasady ustalania kosztów finansowania

Koszty finansowe dla Spółki to część odsetkowa opłaty leasingowej. Koszty te rozłożone są na poszczególne okresy obrachunkowe. W każdym z okresów obrachunkowych wykazywane są zgodnie z harmonogramem spłat zobowiązania z tytułu wartości przedmiotu leasingu.

W odniesieniu do leasingu jednostki Grupy Kapitałowej stosują zasady określone w KSR nr 5 "Leasing, najem i dzierżawa"

D. INWESTYCJE W NIERUCHOMOŚCI ORAZ W WARTOŚCI NIEMATERIALNE I PRAWNE

Nieruchomości inwestycyjne to grunty oraz budynki i budowle nabyte w celu osiągnięcia korzyści ekonomicznych z tytułu przyrostu wartości tych aktywów lub innych pożytków np. osiągnięcia przychodów czynszów dzierżawnych. Aktywa takie nie są użytkowane przez jednostkę.

Cel nabycia rozumiany jest jako cel posiadania nieruchomości, w takim przypadku do zaliczenia nieruchomości do inwestycji istotny jest cel jej użytkowania w dniu bilansowym a nie w momencie jej nabycia; nieruchomość może więc zostać zakwalifikowana do inwestycji nawet jeśli wcześniej wykorzystywana była na użytek własny.

Nabycie – rozumiane jest szeroko, a więc obejmuje również wytworzenie we własnym zakresie ponieważ do powstania nieruchomości konieczne jest nabycie usług, materiałów itp. Dla zaliczenia nieruchomości do inwestycji nie jest istotny sposób wejścia w jej posiadanie.

Powyższe zasady dotyczą także wartości niematerialnych i prawnych zaliczanych do inwestycji.

Nie rzadziej niż na dzień bilansowy nieruchomości oraz wartości niematerialne i prawne zaliczane do inwestycji wycenia się według cen nabycia lub kosztów wytworzenia, pomniejszonych o odpisy amortyzacyjne lub umorzeniowe, a także o odpisy z tytułu trwałej utraty wartości. Do nieruchomości zaliczonych do inwestycji stosuje się zasady stosowane do środków trwałych w zakresie powiększania wartości początkowej o koszty ulepszeń, dokonywania odpisów amortyzacyjnych (z wyłączeniem metod uproszczonych dla środków trwałych o niskiej wartości). Do

wartości niematerialnych i prawnych zaliczonych do inwestycji stosuje się zasady dotyczące wartości niematerialnych i prawnych w zakresie amortyzacji (z wyłączeniem metod uproszczonych dla wartości niematerialnych i prawnych o niskiej wartości).

W uzasadnionych przypadkach, po uzgodnieniu z Zarządem Grupy Kapitałowej Luxima S.A. istnieje możliwość wyceny nieruchomości inwestycyjnych w cenie rynkowej lub inaczej określonej wartości godziwej. Weryfikacja ceny rynkowej nieruchomości wycenionych w cenach rynkowych powinna nastąpić nie rzadziej niż na dzień bilansowy na podstawie opinii rzeczoznawcy.

Skutki zmian spowodowanych aktualizacją wyceny gruntów zalicza się do pozostałych kosztów lub pozostałych przychodów operacyjnych. Oznacza to, że różnica z wyceny gruntu ponad lub poniżej ceny jego nabycia odniesiona na pozostałe przychody lub koszty operacyjne zawsze wpływa na wynik finansowy okresu, nigdy zaś na kapitał (fundusz) z aktualizacji wyceny.

E. INSTRUMENTY FINANSOWE (AKTYWA I ZOBOWIĄZANIA FINANSOWE)

Jako instrument finansowy spółka kwalifikuje każdy kontrakt, który skutkuje jednocześnie powstaniem aktywów finansowych u jednej ze stron i zobowiązania finansowego lub instrumentu kapitałowego u drugiej ze stron, pod warunkiem, że z kontraktu zawartego między dwiema lub więcej stronami jednoznacznie wynikają skutki gospodarcze.

Instrumenty finansowe ujmowane są oraz wyceniane zgodnie z Rozporządzeniem w sprawie instrumentów finansowych. Źródłem dodatkowych wyjaśnień lub interpretacji powinien być MSR nr 32 (Instrumenty finansowe: ujawnianie i prezentacja) oraz MSR 39 (Instrumenty Finansowe: ujmowanie i wycena). Jeżeli jednak zapisy MSR nie są zgodne z zapisami Rozporządzenia w sprawie instrumentów finansowych zastosowanie mają przepisy tego Rozporządzenia.

Zasady wyceny i ujmowania aktywów finansowych opisane niżej nie dotyczą wyceny udziałów i akcji w jednostkach podporządkowanych.

W przypadku jakichkolwiek wątpliwości interpretacyjnych bądź podejrzania sprzeczności pomiędzy zapisami Ustawy oraz Rozporządzenia i Międzynarodowych Standardów Rachunkowości stosuje się w pierwszej kolejności zasady wynikające z Rozporządzenia, a następnie zasady wynikające z Międzynarodowych Standardów Rachunkowości.

Najważniejsze składniki aktywów i pasywów, które podlegają zasadom wyceny dla instrumentów finansowych są następujące:

1. udziały w innych jednostkach,
2. akcje innych jednostek,
3. obligacje wyemitowane przez inne jednostki,

4. inne papiery wartościowe wyemitowane przez inne jednostki,
5. należności z tytułu pożyczek,
6. instrumenty pochodne, np.:
 - 6.1. opcje,
 - 6.2. kontrakty terminowe typu forward, futures,
 - 6.3. kontrakty typu swap,
 - 6.4. wbudowane instrumenty pochodne,
7. inne składniki aktywów finansowych, z uwzględnieniem poniższego zastrzeżenia.
 - 7.1. nie podlegają zasadom wyceny dla instrumentów finansowych należności z tytułu dostaw i usług, które są wyceniane zgodnie z przepisami ustawy o rachunkowości odnoszącymi się bezpośrednio do wyceny tego typu należności.
8. zobowiązania z tytułu pożyczek,
9. zobowiązania z tytułu kredytów,
10. zobowiązania z tytułu wyemitowanych obligacji,
11. inne zobowiązania finansowe, z uwzględnieniem poniższego zastrzeżenia
 - 11.1. nie podlegają zasadom wyceny dla instrumentów finansowych zobowiązania z tytułu dostaw i usług, które są wyceniane zgodnie z przepisami ustawy o rachunkowości odnoszącymi się bezpośrednio do wyceny tego typu zobowiązań.

Podział instrumentów finansowych dla celów wyceny bilansowej

Dla potrzeb wyceny bilansowej aktywa finansowe dzieli się na:

1. aktywa finansowe przeznaczone do obrotu,
2. pożyczki udzielone i wierzytelności własne,
3. aktywa finansowe utrzymywane do terminu zapadalności,
4. aktywa finansowe dostępne do sprzedaży.

Do aktywów finansowych przeznaczonych do obrotu zalicza się aktywa nabyte w celu osiągnięcia korzyści ekonomicznych wynikających z krótkoterminowych zmian cen oraz wahań innych czynników rynkowych albo krótkiego czasu trwania nabytego instrumentu.

Do aktywów finansowych przeznaczonych do obrotu zalicza się wszystkie instrumenty pochodne (łącznie z instrumentami pochodnymi wbudowanymi) bez względu na ich cechy, za wyjątkiem przypadku, gdy jednostka uznaje zawarte kontrakty za instrumenty zabezpieczające.

Do pożyczek udzielonych i należności własnych jednostki zalicza się, niezależnie od terminu ich wymagalności, aktywa finansowe powstałe na skutek wydania bezpośrednio drugiej stronie kontraktu środków pieniężnych.

Do aktywów finansowych utrzymywanych do terminu wymagalności zalicza się nie zakwalifikowane do pożyczek udzielonych oraz wierzytelności własnych aktywa finansowe, dla których zawarte kontrakty ustalają termin wymagalności spłaty wartości nominalnej oraz określają prawo do otrzymania w ustalonych terminach korzyści ekonomicznych, na przykład oprocentowania, w stałej lub możliwej do ustalenia kwocie, pod warunkiem, że jednostka zamierza i może utrzymać te aktywa do czasu kiedy staną się wymagalne.

Pozostałe aktywa finansowe nie spełniające warunków zaliczenia do kategorii wymienionych wyżej zalicza się do aktywów finansowych dostępnych do sprzedaży.

Zasady wyceny i prezentacji w sprawozdaniu finansowym instrumentów finansowych są następujące:

Grupa aktywów lub zobowiązań	Zasada wyceny	Zasady ujęcia w sprawozdaniu finansowym
Aktywa przeznaczone do obrotu	Według wartości godziwej (za wyjątkiem tych, dla których wartości godziwej nie można ustalić)	Różnica z wyceny wykazywana jest odrębnie w sprawozdaniu finansowym oraz ujmowana w wyniku finansowym bieżącego okresu sprawozdawczego w pozycji przychody finansowe lub koszty finansowe
Zobowiązania przeznaczone do obrotu	Według wartości godziwej (za wyjątkiem tych, dla których wartości godziwej nie można ustalić)	Różnica z wyceny wykazywana jest odrębnie w sprawozdaniu finansowym oraz ujmowana w wyniku finansowym bieżącego okresu sprawozdawczego w pozycji przychody finansowe lub koszty finansowe
Pozostałe zobowiązania finansowe	Według zamortyzowanej ceny nabycia przy zastosowaniu efektywnej stopy procentowej (IRR)	Różnica z wyceny koryguje wartość wycenianego składnika aktywów oraz jest ujmowana w wyniku finansowym bieżącego okresu sprawozdawczego.
Pożyczki udzielone i należności własne	Według zamortyzowanej ceny nabycia przy zastosowaniu efektywnej stopy procentowej (IRR), a w sytuacji, kiedy termin zapłaty nie jest znany według ceny nabycia (np. w przypadku pożyczek bez ustalonego terminu spłaty)	Różnica z wyceny koryguje wartość wycenianego składnika aktywów oraz jest ujmowana w wyniku finansowym bieżącego okresu sprawozdawczego.
Aktywa utrzymywane do terminu zapadalności	Według zamortyzowanej ceny nabycia przy zastosowaniu efektywnej stopy procentowej (IRR)	Różnica z wyceny koryguje wartość wycenianego składnika aktywów oraz jest ujmowana w wyniku finansowym bieżącego okresu sprawozdawczego.

Aktywa finansowe dostępne do sprzedaży	Według wartości godziwej (za wyjątkiem tych, dla których wartości godziwej nie można ustalić)	Różnica z wyceny wykazywana jest odrębnie w sprawozdaniu finansowym jako zyski lub straty z przeszacowania zaliczone odpowiednio do przychodów lub kosztów finansowych okresu sprawozdawczego, w którym nastąpiło przeszacowanie .
Aktywa i zobowiązania finansowe przeznaczone do obrotu lub dostępne do sprzedaży, których wartości godziwej nie można ustalić.	Według ceny nabycia skorygowanej o odpisy spowodowane utratą wartości.	Składnik aktywów lub pasywów zostaje ujęty w cenie nabycia, do momentu realizacji (np. sprzedaży) takiego składnika. Odpisy spowodowane trwałą utratą wartości odnoszone są w koszty finansowe.

F. WYCENA UDZIAŁÓW

Udziały w jednostkach podporządkowanych zaliczone do aktywów trwałych wycenia się według ceny nabycia albo według ceny zakupu, jeżeli koszty przeprowadzenia transakcji są nieistotne; inwestycje długoterminowe w walutach obcych wycenia się po kursie średnim NBP na dzień powstania.

Na dzień bilansowy inwestycje długoterminowe wycenia się według ceny nabycia uwzględniając odpisy z tytułu trwałej utraty wartości lub według wartości godziwej. Wartość aktywów finansowych w walutach obcych na dzień bilansowy wycenia się po kursie średnim ogłoszonym dla danej waluty przez NBP na dzień bilansowy.

G. ZAPASY

Ewidencja zapasów materiałów

Materiałami są składniki aktywów nabyte w celu zużycia na własne potrzeby w ciągu 12 miesięcy od dnia bilansowego lub w ciągu normalnego cyklu operacyjnego właściwego dla danej działalności, jeżeli trwa on dłużej niż 12 miesięcy.

Materiały objęte są ewidencją ilościowo-wartościową, w której dla każdego składnika ujmuje się obroty i stany w jednostkach naturalnych i pieniężnych.

Ewidencja zapasów towarów

Towarami są składniki aktywów nabyte w celu odsprzedaży w stanie nieprzetworzonym w ciągu 12 miesięcy od dnia bilansowego lub w ciągu normalnego cyklu operacyjnego właściwego dla danej działalności, jeżeli trwa on dłużej niż 12 miesięcy.

Towary objęte są ewidencją ilościowo-wartościową, w której dla każdego składnika ujmuje się obroty i stany w jednostkach naturalnych i pieniężnych.

Towary nabywane w celu ich odsprzedaży mogą podlegać czasowemu wynajmowi. Jeżeli oddanie danego składnika aktywów w najem przekroczy okres 12 miesięcy należy taki składnik majątku ujawnić jako środek trwały i poddać amortyzacji zgodnie z przyjętą w tym zakresie polityką rachunkowości. Jeśli w trakcie trwania umowy najmu wystąpi dzień bilansowy należy na ten dzień zweryfikować wartość towaru podlegającego wynajmowi pod względem utraty jego wartości.

Rozchód zapasów

Do ustalania kosztów z tytułu rozchodu (zużycia, sprzedaży, nieodpłatnego przekazania) rzeczowych składników aktywów obrotowych stosowana jest metoda szczegółowej identyfikacji rzeczywistych cen (kosztów) tych składników aktywów, które dotyczą ściśle określonych przedsięwzięć, niezależnie od daty ich zakupu lub wytworzenia. Dotyczy to zarówno zapasów materiałów wydawanych do zużycia w procesie produkcji jak i towarów handlowych w jednostkach handlowych oraz wyrobów gotowych w jednostkach produkcyjnych.

Wycena na dzień bilansowy

Nie rzadziej niż na dzień bilansowy wycenia się:

1. zapasy materiałów i towarów według cen nabycia,
2. produkty w toku – w technicznym koszcie wytworzenia, jednak jeżeli nie ma to istotnego wpływu na wynik finansowy można stosować uproszczenie polegające na wycenie w wysokości bezpośrednich kosztów wytworzenia lub tylko materiałów bezpośrednich bądź nie wyceniać ich w ogóle.

Bez względu na przyjęte metody wyceny zapasy na dzień bilansowy wyceniane są według niższej z dwóch wartości: ceny nabycia (koszt wytworzenia) lub ceny sprzedaży netto.

Ograniczenia zaliczania kosztów do kosztów wytworzenia

Bez względu na przyjęte zasady kalkulacji kosztów do kosztów wytworzenia produkcji w toku nie zalicza się następujących kosztów:

1. kosztów ogólnego zarządu,
2. kosztów sprzedaży,

3. pozostałych kosztów operacyjnych.

Odpisy aktualizujące wartość zapasów

Odpisy aktualizujące wartość rzeczowych składników aktywów obrotowych związane z utratą ich wartości lub wyceną na dzień bilansowy obciążają pozostałe koszty operacyjne. W przypadku ustania przyczyny dokonania odpisu aktualizującego wartość rzeczowych składników obrotowych jest ona odnoszona na dobro pozostałych przychodów operacyjnych.

Zasady ustalania odpisów aktualizujących wartość bilansową zapasów określone zostały indywidualnie dla poszczególnych Jednostek wchodzących w skład Grupy Kapitałowej, ponieważ okres utrzymywania zapasów zależy w dużym stopniu od specyfiki działalności jednostki oraz rodzaju zakupionych zapasów.

Wyżej opisane zasady nie dotyczą wyceny aktywów powstałych w wyniku realizacji umów długoterminowych. Wycena takich składników majątku odbywa się według zasad opisanych w dalszej części polityki rachunkowości.

H. NALEŻNOŚCI, W TYM Z TYTUŁU DOSTAW I USŁUG

Należności krótkoterminowe, stanowiące część aktywów obrotowych Spółek Grupy Kapitałowej obejmują wszystkie należności z tytułu dostaw i usług niezależnie od umownego terminu ich zapłaty oraz z pozostałych tytułów, wymagane w ciągu 12 miesięcy od dnia bilansowego, z wyłączeniem tych należności, które spełniają warunki zaliczenia do aktywów finansowych. Nie spełniające tych warunków należności powinny być zaliczane do aktywów trwałych Spółki / Grupy Kapitałowej.

Poszczególne rodzaje należności w aktywach bilansu prezentowane są osobno z podziałem na należności od jednostek powiązanych i należności od pozostałych jednostek.

W szczególności należności z tytułu kaucji wykazuje się w aktywach bilansu w pozycji należności długo lub krótkoterminowe inne (w zależności od terminu płatności) z podziałem na należności od jednostek powiązanych i pozostałych jednostek.

Wycena na dzień bilansowy

Należności z tytułu dostaw i usług wycenia się na dzień bilansowy w kwocie wymaganej zapłaty wraz z należnymi na dzień bilansowy odsetkami, jeżeli ich uzyskanie jest prawdopodobne, oraz innymi tytułami zasądzonymi prawomocnym wyrokiem sądu. Odsetki ujmowane są w księgach rachunkowych w momencie wystawienia noty odsetkowej w korespondencji z przychodami finansowymi. Odsetki od należności podlegają aktualizacji wyceny zgodnie z ogólnymi zasadami obowiązującymi dla odpisów aktualizujących należności.

Nie rzadziej niż na dzień bilansowy należności wyrażone w walutach obcych wycenia się po obowiązującym na ten dzień średnim kursie ustalonym dla danej waluty przez Narodowy Bank Polski. W przypadku otrzymania zapłaty należności wyrażonej w walucie obcej na dzień przeprowadzenia operacji ujmuje się ją w księgach po kursie kupna walut stosowanym przez bank, z którego usług korzysta jednostka. Jeżeli jednostka korzysta z usług kilku banków należy zastosować kurs banku wiodącego, w którym jednostka posiada rachunek podstawowy. Jeżeli w poszczególnych dniach publikowane są różne kursy do wyceny przyjmowany jest kurs publikowany jako ostatni.

W bilansie należności wykazuje się w kwocie netto jako różnicę między stanem należności a stanem odpisów aktualizujących ich wartość.

Faktury VAT wystawione po zakończeniu danego roku obrotowego a dotyczące tego roku obrotowego są ujmowane w tym roku obrotowym którego dotyczą. Kwota należności brutto jest prezentowana w należnościach, a należny podatek VAT w rozliczeniach międzyokresowych.

Aktualizacja wyceny

Wartość należności jest aktualizowana przy uwzględnieniu stopnia prawdopodobieństwa ich zapłaty poprzez dokonanie odpisu aktualizującego. Dokonanie odpisu aktualizującego jest obowiązkowe w odniesieniu do należności:

1. od dłużników postawionych w stan likwidacji lub w stan upadłości, do wysokości należności nie objętej gwarancją lub innym zabezpieczeniem należności zgłoszonej likwidatorowi lub sędziemu komisarzowi w postępowaniu upadłościowym,
2. od dłużników w przypadku oddalenia wniosku o ogłoszenie upadłości, jeżeli majątek dłużnika nie wystarcza na zaspokojenie kosztów postępowania upadłościowego – w pełnej wysokości należności,
3. kwestionowanych przez dłużników (należności sporne) oraz z których zapłatą dłużnik zalega, a według oceny jego sytuacji majątkowej i finansowej spłata należności w umownej kwocie nie jest prawdopodobna – do wysokości roszczenia nie znajdującego pokrycia w gwarancji lub innym zabezpieczeniu,
4. należności dochodzonych na drodze sądowej.

Ewidencja rozrachunków powinna zapewnić podział rozrachunków bieżących według okresów spłaty oraz analizę należności przeterminowanych według okresów ich zalegania.

Odpisów aktualizujących dokonuje się w każdym przypadku, za wyjątkiem sytuacji, w których istnieje pewność otrzymania zapłaty, np. w przypadku, jeżeli należność została w sposób wiarygodny zabezpieczona np. w formie hipoteki, gwarancji bankowej, ubezpieczenia należności, zastawu.

Aktualizacja należności obejmuje również kwoty podwyższające należności, w stosunku do których uprzednio dokonano odpisu aktualizującego. Dotyczy to w szczególności odsetek za zwłokę,

kosztów sądowych, egzekucyjnych. Odpisy aktualizujące wartość należności ujmuje się w ciężar pozostałych kosztów operacyjnych, z wyjątkiem odpisów aktualizujących wartość odsetek, które ujmuje się w ciężar kosztów finansowych.

Przychody ujęte w sprawozdaniu finansowym memoriałowo a zafakturowane po dniu bilansowym są wykazywane w należnościach handlowych.

I. ŚRODKI PIENIĘŻNE I EKWIWALENTY ŚRODKÓW PIENIĘŻNYCH

Środki pieniężne w banku i w kasie wyceniane są według wartości nominalnej.

Wykazana w skonsolidowanym rachunku przepływów pieniężnych pozycja środki pieniężne składa się z gotówki w kasie oraz lokat bankowych o terminie zapadalności nie dłuższym niż 3 miesiące, które nie zostały potraktowane jako działalność lokacyjna.

Środki pieniężne w walutach obcych wycenia się na dzień bilansowy według kursu średniego ogłaszanego przez Narodowy Bank Polski ustalonego przez NBP na ten dzień.

Operacje zakupu walut obcych ujmowane w księgach rachunkowych, wycenia się na dzień ich przeprowadzenia po kursie faktycznie zastosowanym w tym dniu.

Operacje rozchodu walut obcych ujmowane w księgach rachunkowych, wycenia się na dzień ich przeprowadzenia po kursie zakupu walut według metody FIFO.

Różnice kursowe dotyczące środków pieniężnych w walutach obcych, powstałe na skutek wyceny środków pieniężnych wyrażonych w walucie obcej, na dzień bilansowy zalicza się odpowiednio do kosztów lub przychodów finansowych.

J. ROZLICZENIA MIĘDZYOKRESOWE CZYNNNE

Zasady ogólne

W celu zachowania współmierności przychodów i kosztów związanych z ich osiągnięciem, rozgraniczane są przychody i koszty dotyczące poszczególnych okresów sprawozdawczych. Wydatki i koszty ponoszone z góry, a więc dotyczące przyszłych okresów wykazywane są w ramach rozliczeń międzyokresowych czynnych.

Odpisy czynnych rozliczeń międzyokresowych kosztów dokonywane są stosownie do upływu czasu lub wielkości świadczeń.

Przykładowe tytuły czynnych rozliczeń międzyokresowych

Zakres typowych nakładów rozliczanych w czasie obejmuje w szczególności:

1. opłacone z góry prenumeraty prasy,
2. płatne z góry odsetki od kredytów i pożyczek,
3. odpis podstawowy na fundusz specjalny,
4. składki na ubezpieczenia majątkowe,
5. koszty dzierżawy (czynsze),
6. VAT do rozliczenia w innych okresach.

K. UTRATA WARTOŚCI AKTYWÓW

Na każdy dzień bilansowy spółki Grupy oceniają, czy istnieją obiektywne dowody wskazujące na utratę wartości składnika bądź grupy aktywów. Jeśli dowody takie istnieją, spółki ustalają szacowaną, możliwą do odzyskania wartość składnika aktywów i dokonują odpisu aktualizującego z tytułu utraty wartości, w kwocie równej różnicy między wartością możliwą do odzyskania i wartością bilansową. Strata wynikająca z utraty wartości jest ujmowana w rachunku zysków i strat za bieżący okres. W przypadku gdy uprzednio dokonano przeszacowania aktywów to strata pomniejsza wysokość kapitałów z przeszacowania, a następnie jest odnoszona na rachunek zysków i strat bieżącego okresu.

Z chwilą ustania przyczyny, dla której dokonano odpisu aktualizującego z tytułu utraty wartości, równowartość całości lub odpowiedniej części uprzednio dokonanego odpisu aktualizującego zwiększa wartość danego składnika aktywów i podlega zaliczeniu odpowiednio do pozostałych przychodów operacyjnych lub przychodów finansowych.

W odniesieniu do odpisów aktualizujących z tytułu utraty wartości jednostki Grupy Kapitałowej stosują zasady określone w Krajowym Standardzie Rachunkowości nr 4 "Utrata wartości aktywów" oraz w Międzynarodowym Standardzie Rachunkowości 36 „Utrata wartości aktywów”.

L. KAPITAŁ WŁASNY

Kapitał własny ujmowany jest w księgach rachunkowych z podziałem na ich rodzaje i według zasad określonych przepisami prawa i postanowieniami statutu lub umowy danej spółki.

Wycena oraz charakterystyka zwiększeń i zmniejszeń

Kapitał zakładowy wykazywany jest według wartości nominalnej, w wysokości zgodnej ze statutem/umową spółki oraz wpisem do rejestru handlowego.

Kapitał zapasowy tworzony jest z podziału zysku, wniesienia dopłat do kapitału, przeniesienia z kapitału rezerwowego z aktualizacji wyceny oraz emisji udziałów powyżej ich wartości nominalnej.

Kapitał własny powstały z zamiany dłużnych papierów wartościowych, zobowiązań i pożyczek na udziały wykazuje się w wartości nominalnej tych papierów wartościowych, zobowiązań i pożyczek, po uwzględnieniu nie zamortyzowanego dyskonta lub premii, odsetek naliczonych i nie zapłaconych do dnia zamiany, które nie będą wypłacone, nie zrealizowanych różnic kursowych oraz kapitalizowanych kosztów emisji.

Kapitał rezerwowy z aktualizacji wyceny powstały na skutek aktualizacji wyceny majątku trwałego w 1995 roku jest pomniejszany o odpowiednią wartość w przypadku zbycia lub likwidacji składnika aktywów, przenoszona na kapitał zapasowy.

Na kapitał rezerwowy z aktualizacji wyceny odnosi się również różnicę pomiędzy wartością godziwą a ceną nabycia, po pomniejszeniu o podatek odroczony, aktywów dostępnych do sprzedaży, jeśli istnieje cena rynkowa ustalona na aktywnym rynku regulowanym albo których wartość godziwa może być ustalona w inny wiarygodny sposób.

Odpis z tytułu trwałej utraty aktywów trwałych, które uprzednio podlegały aktualizacji wyceny pomniejsza kapitał z aktualizacji wyceny do wysokości części kapitału, która dotyczy tego składnika aktywów trwałych, a w przypadku gdy odpis przewyższa ten kapitał różnica zaliczana jest w koszty okresu sprawozdawczego, w którym dokonano odpisu.

W kapitale własnym ujmowane są również wykryte w bieżącym roku obrotowym, a popełnione w poprzednich błędy oraz dokonane w bieżącym roku zmiany zasad rachunkowości, w części dotyczącej poprzednich lat obrotowych.

Ujawnienie dodatkowych informacji

Dodatkowo w informacji dodatkowej należy ująć następujące informacje dotyczące kapitału własnego:

1. dane o strukturze kapitału podstawowego oraz liczbie i wartości udziałów,
2. propozycje co do podziału zysku netto okresu bieżącego lub sposobie pokrycia straty netto roku obrotowego w okresach przyszłych,
3. zamierzenia (jeżeli istnieją) co, do planowanego podwyższenia kapitału podstawowego.

M. REZERWY NA ZOBOWIĄZANIA

Rezerwy na zobowiązania stanowią zobowiązania jakie wynikają z przeszłych zdarzeń, ale których termin wymagalności lub kwota nie są pewne. Jednostki wchodzące w skład Grupy Kapitałowej zobowiązane są do tworzenia rezerw na pewne lub o dużym stopniu prawdopodobieństwa przyszłe zobowiązania, których kwotę można w sposób wiarygodny oszacować, a w szczególności na straty z operacji gospodarczych w toku.

Do rezerw zalicza się między innymi rezerwy na:

1. nagrody jubileuszowe,
2. odprawy emerytalne,
3. koszty restrukturyzacji,
4. odszkodowania,
5. koszty napraw gwarancyjnych i rękojmi za sprzedane produkty długotrwałego użytku
6. inne zobowiązania.

Rezerwy tworzy się również na przyszłe zobowiązania spowodowane restrukturyzacją, jeżeli na podstawie odrębnych przepisów Jednostka jest zobowiązana do jej przeprowadzenia lub zawarto w tej sprawie wiążące umowy, a plany restrukturyzacji pozwalają w sposób wiarygodny oszacować wartość tych przyszłych zobowiązań.

Rezerwy związane z ochroną środowiska tworzone są w przypadku zaistnienia wymogów prawnych lub po przyjęciu polityki zmierzającej do eliminacji skutków zanieczyszczenia środowiska, jeżeli można w sposób wiarygodny oszacować jej kwotę.

W odniesieniu do rezerw na zobowiązania Grupa Kapitałowa Luxima S.A. stosuje zasady określone w Krajowym Standardzie Rachunkowości nr 6 „Rezerwy, bierne rozliczenia międzyokresowe kosztów, zobowiązania warunkowe” oraz Międzynarodowym Standardzie Rachunkowości 37 „Rezerwy, zobowiązania warunkowe i aktywa warunkowe.”

Wycena rezerw za zobowiązania

Rezerwy na zobowiązania inne niż finansowe wycenia się według wiarygodnie oszacowanej wartości.

Ujęcie w sprawozdaniu finansowym

Koszt utworzenia rezerw ujmowany jest w pozostałych kosztach operacyjnych, kosztach finansowych, albo w stratach nadzwyczajnych, w zależności od tego, który z nich najlepiej odzwierciedla okoliczności uzasadniające jej utworzenie. Rozwiązanie rezerwy na skutek ustąpienia

ryzyka lub zniknięcia uzasadniających jej utworzenie jest ujmowane odpowiednio w pozycji pozostałych przychodów operacyjnych, przychodów finansowych lub zysków nadzwyczajnych.

Rezerwy na nagrody jubileuszowe i odprawy emerytalne

Rezerwy na zobowiązania z tytułu świadczeń pracowniczych (nagrody jubileuszowe i odprawy emerytalne) tworzone są jedynie w Jednostkach, w których powyższy obowiązek wynika z obowiązujących przepisów prawa, funkcjonującego zakładowego systemu wynagradzania, zbiorowego układu pracy lub innych umów zawartych z pracownikami

Kwotę rezerwy na nagrody jubileuszowe i odprawy emerytalne ustala się za pomocą metod prognozowanych uprawnień jednostkowych. Utworzenie po raz pierwszy tego typu rezerw traktowane jest jak zmiana polityki rachunkowości.

Wypłaty nagród jubileuszowych oraz odpraw emerytalno-rentowych w trakcie roku obrotowego powoduje zmniejszenie odpowiedniej rezerwy. Nie jest dopuszczalne bieżące obciążenie kosztów działalności kwotami wypłaconych świadczeń z jednoczesną korektą rezerwy na koniec okresu. Natomiast rozwiązanie rezerw na nagrody jubileuszowe i odprawy emerytalne zwiększa pozostałe przychody operacyjne.

Ujawnienie dodatkowych informacji

Dodatkowo w informacji dodatkowej dla każdej klasy rezerw należy ujawnić:

- opis istoty zobowiązania, na które utworzono rezerwę, oczekiwany okres rozliczenia zobowiązania oraz wynikającą z tego kwotę zmniejszenia korzyści ekonomicznych, wskazanie niepewności odnośnie terminu i kwoty zobowiązania oraz zasadniczych założeń dotyczących przyszłych zdarzeń, które mogą wpłynąć na kwotę zobowiązania, kwotę ewentualnego pokrycia zobowiązania, w tym kwotę pokrycia wykazaną w aktywach,

N. ZOBOWIĄZANIA, W TYM Z TYTUŁU DOSTAW I USŁUG

Zobowiązania z tytułu dostaw i usług zalicza się w całości, niezależnie od umownego terminu zapłaty, do zobowiązań krótkoterminowych. Pozostałe zobowiązania dzieli się na zobowiązania długo i krótkoterminowe stosując kryteria:

1. wymagające zapłaty w ciągu 12 miesięcy od dnia bilansowego zaliczane są do zobowiązań krótkoterminowych,
2. wszystkie zobowiązania, nie będące ani zobowiązaniami z tytułu dostaw i usług, ani nie spełniające kryteriów zaliczania do krótkoterminowych, stanowią zobowiązania długoterminowe.

Faktury VAT wystawione po zakończeniu danego roku obrotowego a dotyczące tego roku obrotowego są ujmowane w tym roku obrotowym którego dotyczą. Kwota zobowiązania brutto jest prezentowana w zobowiązaniach, a naliczony podatek VAT w rozliczeniach międzyokresowych.

Zobowiązania z tytułu dostaw i usług wycenia się na dzień bilansowy w kwocie wymaganej zapłaty, tj. w wartości nominalnej powiększonej o ewentualne, należne na dzień wyceny, odsetki za zwłokę.

Nie rzadziej niż na dzień bilansowy zobowiązania wyrażone w walutach obcych wycenia się po obowiązującym na ten dzień średnim kursie ustalonym dla danej waluty przez Narodowy Bank Polski. W przypadku zapłaty zobowiązania wyrażonego w walucie obcej na dzień przeprowadzenia operacji ujmuje się ją w księgach po kursie sprzedaży walut stosowanym przez bank, z którego usług korzysta jednostka. Jeżeli jednostka korzysta z usług kilku banków należy zastosować kurs banku wiodącego, w którym jednostka posiada rachunek podstawowy. Jeżeli w poszczególnych dniach publikowane są różne kursy do wyceny przyjmowany jest kurs publikowany jako ostatni.

Odsetki za zwłokę z tytułu nieterminowego regulowania zobowiązań nie są naliczane w przypadku, gdy podmiot uprawniony złoży pisemne oświadczenie o zaniechaniu ich naliczenia. W pozostałych przypadkach odsetki są naliczane i ewidencjonowane według poniższych zasad:

1. bieżąco, na podstawie otrzymanych not odsetkowych,
2. w oszacowanej wartości, przy czym szacunek jest oparty o dane historyczne odzwierciedlające kwoty naliczonych odsetek przez poszczególnych kontrahentów, w stosunku do stanu zadłużenia wobec nich.

W każdym przypadku należy uwzględnić przy naliczaniu odsetek inne istotne ryzyka powodujące, że takie odsetki mogą zostać naliczone.

W informacji dodatkowej należy ujawnić fakt, występowania zobowiązań przeterminowanych oraz związane z tym ryzyko naliczenia odsetek przez wierzycieli.

W szczególności zobowiązania z tytułu kaucji wykazuje się w pasywach bilansu w pozycji zobowiązań długo lub krótkoterminowych innych (w zależności od terminu płatności) z podziałem na zobowiązania od jednostek powiązanych i pozostałych jednostek.

Zobowiązania warunkowe, nie wykazywane w bilansie, muszą wynikać z przeszłych zdarzeń oraz spowodować (po spełnieniu określonych warunków) wykorzystanie w przyszłości już posiadanych lub przyszłych aktywów jednostki.

O. MAJĄTEK SOCJALNY ORAZ ZOBOWIĄZANIA ZFŚS

Ustawa z dnia 4 marca 1994 roku o Zakładowym Funduszu Świadczeń Socjalnych z późniejszymi zmianami stanowi, że Zakładowy Fundusz Świadczeń Socjalnych tworzą pracodawcy zatrudniający powyżej 20 pracowników na pełny etat. Spółki Grupy tworzą takie fundusze i dokonują okresowych odpisów na podstawie odpisu podstawowego. Przychodami funduszu są ponadto przychody z tytułu użytkowania majątku socjalnego.

Celem funduszu jest finansowanie działalności majątku socjalnego Grupy, pożyczek udzielonych jej pracownikom oraz pozostałych kosztów socjalnych. Saldo bilansowe funduszu to zakumulowane obciążenia funduszu pomniejszone o nie podlegające zwrotowi wydatki funduszu.

Środki pieniężne funduszu oraz inne jego aktywa są zablokowane i Grupa nie może z nich korzystać w celu osiągnięcia przychodów.

P. ROZLICZENIA MIĘDZYOKRESOWE BIERNE

Zasady ogólne

W celu zachowania współmierności przychodów i kosztów związanych z ich osiągnięciem, rozgraniczane są przychody i koszty dotyczące poszczególnych okresów sprawozdawczych. Bierne rozliczenia międzyokresowe kosztów obejmują kwoty zaliczane do kosztów okresu bieżącego pomimo, iż ich pokrycie nastąpi w przyszłym okresie sprawozdawczym.

Odpisy biernych rozliczeń międzyokresowych kosztów dokonywane są stosownie do upływu czasu lub wielkości świadczeń.

Przykładowe tytuły biernych rozliczeń międzyokresowych kosztów

W szczególności na koniec okresu obrotowego (sprawozdawczego) w pozycji biernych rozliczeń międzyokresowych kosztów ujmowane są pozycje w wysokości prawdopodobnych zobowiązań przypadających na bieżący okres sprawozdawczy, wynikających między innymi:

1. ze świadczeń wykonanych na rzecz jednostki przez kontrahentów jednostki, a kwotę zobowiązania można oszacować w sposób wiarygodny, na przykład rezerwy na badanie sprawozdania finansowego,
2. z obowiązku wykonania, związanych z bieżącą działalnością, przyszłych świadczeń wobec nieznanymi osobami, których kwotę można oszacować, mimo że data powstania zobowiązania nie jest jeszcze znana, na przykład rezerwy na niewykorzystane urlopy.

Rezerwy na koszty niewykorzystanych urlopów wyliczane są na koniec roku obrotowego na podstawie faktycznej ilości dni niewykorzystanych urlopów w bieżącym okresie oraz powiększona

o ilość dni niewykorzystanych urlopów z okresów poprzednich. Otrzymana w ten sposób ilość dni w poszczególnych grupach zawodowych mnożona jest przez średnią stawkę dzienną dla danej grupy zawodowej pracowników w oparciu o średnie wynagrodzenie przyjęte do ustalenia wynagrodzenia za czas urlopu.

W odniesieniu do rozliczeń międzyokresowych biernych Grupa Kapitałowa Luxima S.A. stosuje zasady określone w Krajowym Standardzie Rachunkowości nr 6 „Rezerwy, bierne rozliczenia międzyokresowe kosztów, zobowiązania warunkowe” oraz Międzynarodowym Standardzie Rachunkowości 37 „Rezerwy, zobowiązania warunkowe i aktywa warunkowe.”

Q. ROZLICZENIA MIĘDZYOKRESOWE PRZYCHODÓW

Rozliczenia międzyokresowe przychodów, dokonywane z zachowaniem zasady ostrożności, obejmują w szczególności:

1. równowartość otrzymanych lub należnych od kontrahentów środków z tytułu świadczeń, których wykonanie nastąpi w następnych okresach sprawozdawczych. Zaliczki pieniężne otrzymane na poczet przyszłych dostaw są prezentowane w bilansie w pozycji „Zaliczki otrzymane na dostawy” w zobowiązaniach krótkoterminowych.
2. środki pieniężne otrzymane na sfinansowanie nabycia lub wytworzenia środków trwałych, w tym także środków trwałych w budowie oraz prac rozwojowych, jeżeli stosownie do innych ustaw nie zwiększają one kapitałów własnych. Zaliczone do rozliczeń międzyokresowych przychodów kwoty zwiększają stopniowo pozostałe przychody operacyjne, równoległe do odpisów amortyzacyjnych lub umorzeniowych od środków trwałych lub kosztów prac rozwojowych sfinansowanych z tych źródeł,
3. ujemną wartość firmy.
4. przyjęte nieodpłatnie, w tym także w drodze darowizny, środki trwałe w budowie, środki trwałe oraz wartości niematerialne i prawne.

Dotacje i środki trwałe nieodpłatnie otrzymane

Zaliczane do rozliczeń międzyokresowych przychodów kwoty środków pieniężnych otrzymane na sfinansowanie nabycia lub wytworzenia środków trwałych, w tym także środków trwałych w budowie, zwiększają pozostałe przychody operacyjne, równoległe do odpisów amortyzacyjnych lub umorzeniowych od środków trwałych.

Środki trwałe przyjęte w nieodpłatne użytkowanie ujmowane są według wartości godziwej, a przychody z tego tytułu wykazywane są w rachunku zysków i strat przez okres, w jakim przyjęty w nieodpłatne użytkowanie środek trwały jest amortyzowany.

Ujemna wartość firmy

Wartość firmy to różnica między ceną nabycia określonej jednostki lub zorganizowanej jej części a niższą od niej wartością godziwą przejętych aktywów netto. W sytuacji odwrotnej tzn. kiedy cena nabycia jednostki lub zorganizowanej jej części jest niższa od wartości godziwej przejętych aktywów netto, mamy do czynienia z ujemną wartością firmy.

Z zastrzeżeniem następnego akapitu nadwyżkę wartości godziwej aktywów netto określonej jednostki lub zorganizowanej jej części nad ceną przejęcia, czyli ujemną wartość firmy, do wysokości nieprzekraczającej wartości godziwej nabytych aktywów trwałych, z wyłączeniem długoterminowych aktywów finansowych notowanych na regulowanych rynkach, zalicza się do rozliczeń międzyokresowych przychodów przez okres będący średnią ważoną okresu ekonomicznej użyteczności nabytych i podlegających amortyzacji aktywów. Ujemna wartość firmy w wysokości przekraczającej wartość godziwą aktywów trwałych, z wyłączeniem długoterminowych aktywów finansowych notowanych na regulowanych rynkach, zaliczana jest do przychodów na dzień połączenia lub przejęcia.

Ujemną wartość firmy odpisuje się w pozostałe przychody operacyjne do wysokości, w jakiej dotyczy oszacowanych w sposób wiarygodny przyszłych strat i kosztów, ustalonych przez spółkę przejmującą na dzień połączenia lub przejęcia, (z wyłączeniem zobowiązań nieujawnionych dotychczas w księgach rachunkowych i sprawozdaniu finansowym spółki przejętej, a które w wyniku połączenia lub przejęcia zostają ujawnione i odpowiadają definicji zobowiązań). Odpis ten następuje w tym okresie sprawozdawczym, w którym straty i koszty wpływają na wynik finansowy. Jeżeli straty i koszty te nie zostały poniesione w uprzednio przewidywanych okresach sprawozdawczych, to dotyczącą ich ujemną wartość firmy odpisuje się w sposób określony w poprzednim akapicie.

R. ROZLICZANIE UMÓW DŁUGOTERMINOWYCH

Przychody z wykonania niezakończonych usług

Przychody z wykonania niezakończonych usług, w tym budowlanej, objętej umową, w okresie realizacji dłuższym niż 6 miesięcy, wykonanej na dzień bilansowy w istotnym stopniu, ustala się, na dzień bilansowy proporcjonalnie do stopnia zaawansowania usługi, jeżeli stopień ten, jak również przewidywane całkowite koszty wykonania usługi za cały czas jej realizacji, można ustalić w sposób wiarygodny.

Przychody z wykonania niezakończonych usług w okresie od dnia zawarcia umowy do dnia bilansowego - po odliczeniu przychodów, które wpłynęły na wynik finansowy w ubiegłych okresach sprawozdawczych - ustala się proporcjonalnie do stopnia jej zaawansowania. Stopień zaawansowania usługi mierzy się udziałem kosztów poniesionych od dnia zawarcia umowy do dnia ustalenia przychodu w całkowitych kosztach wykonania usługi.

W przypadku gdy umowa przewiduje, że cenę za tę usługę ustala się:

1. w wysokości kosztów powiększonych o narzut zysku - to przychód z wykonania niezakończonych usług ustala się w wysokości kosztów odpowiadających wykonanej części usługi, powiększonych o narzut zysku,
2. w wysokości ryczałtu - to przychód z wykonania niezakończonych usług ustala się proporcjonalnie do udziału kosztów poniesionych od dnia zawarcia umowy do dnia ustalenia przychodu w całkowitych kosztach wykonania usługi, o ile koszty na dzień bilansowy mogą zostać ustalone w sposób wiarygodny.

Jeżeli stopień zaawansowania niezakończonych usług, w tym budowlanej, lub przewidywany, całkowity koszt jej wykonania nie może być na dzień bilansowy ustalony w sposób wiarygodny, to przychód ustala się w wysokości poniesionych w danym okresie sprawozdawczym kosztów, nie wyższych jednak od kosztów, których pokrycie w przyszłości przez zamawiającego jest prawdopodobne (metoda zysku zerowego).

Bez względu na zastosowany sposób ustalania przychodów na wynik finansowy wpływają przewidywane straty związane z wykonaniem usługi objętej umową.

Koszty wytworzenia niezakończonych usług

Koszty wytworzenia niezakończonych usług obejmują koszty poniesione od dnia zawarcia odpowiedniej umowy do dnia bilansowego. Do kosztów usług zalicza się koszty bezpośrednio odnoszące się do konkretnej umowy, koszty ogólne działalności objętej umową, które mogą odnosić się do konkretnej umowy, oraz inne koszty, którymi - zgodnie z warunkami umowy - można obciążyć zamawiającego.

Koszty poniesione przed zawarciem umowy, związane z realizacją jej przedmiotu, zaliczane są do aktywów (rozliczeń międzyokresowych), jeżeli pokrycie w przyszłości tych kosztów przychodami uzyskanymi od zamawiającego jest prawdopodobne.

Poprawność przyjętych metod ustalania stopnia zaawansowania usług, a także przewidywanych całkowitych kosztów i przychodów z wykonania usług, powinna być zweryfikowana nie później niż na dzień bilansowy. Zmiany przychodów mogą wystąpić np. w wyniku uzgodnionej między stronami modyfikacji zakresu robót objętych umową lub na skutek uwzględnienia w umowie skutków inflacji. Spowodowane weryfikacją korekty wpływają na wynik finansowy tego okresu sprawozdawczego, w którym przeprowadzono weryfikację.

Opisanych wyżej zasad rozliczania niezakończonych usług można nie stosować, jeżeli udział przychodów z wykonania tych usług na dzień bilansowy nie jest istotny w całości przychodów operacyjnych okresu sprawozdawczego.

W odniesieniu do długoterminowych umów budowlanych Grupa Kapitałowa Luxima S.A. stosuje zasady określone w Krajowym Standardzie Rachunkowości nr 3 "Niezakończone usługi budowlane"

S. PODATEK DOCHODOWY

Jednostki tworzą rezerwę i ustalają aktywa z tytułu odroczonego podatku dochodowego na podstawie różnic przejściowych między wykazywaną w księgach wartością aktywów i pasywów, a ich wartością podatkową oraz stratą podatkową możliwą do odliczenia w przyszłości

Aktywa z tytułu odroczonego podatku dochodowego

Aktywa z tytułu odroczonego podatku dochodowego ustala się w wysokości kwoty przewidzianej w przyszłości do odliczenia od podatku dochodowego, w związku z ujemnymi różnicami przejściowymi, które spowodują w przyszłości zmniejszenie podstawy obliczenia podatku dochodowego oraz straty podatkowej możliwej do odliczenia, ustalonej przy uwzględnieniu zasady ostrożności.

Rezerwa z tytułu odroczonego podatku dochodowego

Rezerwę z tytułu odroczonego podatku dochodowego tworzy się w wysokości kwoty podatku dochodowego, wymagającej w przyszłości zapłaty, w związku z występowaniem dodatnich różnic przejściowych, to jest różnic, które spowodują zwiększenie podstawy obliczenia podatku dochodowego w przyszłości.

Wysokość aktywów i rezerwy z tytułu odroczonego podatku dochodowego

Wysokość aktywów i rezerwy z tytułu odroczonego podatku dochodowego ustala się przy uwzględnieniu stawek podatku dochodowego obowiązujących w roku, w którym przewidywane jest powstanie obowiązku podatkowego.

Kompensata aktywów i rezerwy

Rezerwy i aktywa z tytułu odroczonego podatku dochodowego nie podlegają wzajemnej kompensacie nawet, jeżeli Jednostka posiada tytuł uprawniający ją do ich jednoczesnego uwzględniania przy obliczaniu kwoty zobowiązania podatkowego.

Ujęcie zmiany stanu aktywów i rezerwy

Zmianę stanu rezerw i aktywów z tytułu odroczonego podatku dochodowego ujmuje się w rachunku zysków i strat za rok obrotowy, chyba że pozycje te dotyczą operacji rozliczanych z kapitałem własnym, są one wówczas odnoszone na kapitał własny.

Ewidencja księgowa

Ewidencja księgowa dla potrzeb odroczonego podatku dochodowego umożliwia ustalenie bilansowej i podatkowej wartości poszczególnych składników aktywów i pasywów.

W odniesieniu do podatku dochodowego Grupa Kapitałowa Luxima S.A. stosuje zasady określone w Krajowym Standardzie Rachunkowości Nr 2 "Podatek dochodowy".

Podatek odroczony zasady uproszczone

Jednostki Grupy Kapitałowej Luxima S.A. nie stosują zasad uproszczonych polegających na odstępianiu od ustalania aktywów i rezerw z tytułu odroczonego podatku dochodowego.

T. TRANSAKCJE W WALUCIE OBCEJ

Transakcje wyrażone w walutach innych niż polski złoty są przeliczane na złote polskie przy zastosowaniu kursu obowiązującego w dniu zawarcia transakcji.

Na dzień bilansowy aktywa i pasywa wyrażone w walutach innych niż polski złoty są przeliczane na złote polskie przy zastosowaniu kursu średniego danej waluty ustalonego przez NBP. Powstałe z przeliczenia różnice kursowe ujmowane są w odpowiednio w pozycji przychodów lub kosztów finansowych lub, w przypadkach określonych przepisami, kapitalizowane w wartości aktywów. Różnice kursowe w rachunku zysków i strat są wykazywane per saldo.

U. UZNAWANIE PRZYCHODÓW

Przychody uznawane są w takiej wysokości, w jakiej jest prawdopodobne, że Grupa uzyska korzyści ekonomiczne, które można wiarygodnie wycenić.

V. SPRZEDAŻ WYROBÓW I TOWARÓW

Przychody są ujmowane w momencie, gdy znaczące ryzyko i korzyści wynikające z prawa własności wyrobów i towarów zostały przekazane nabywcy. Przychody obejmują należne lub uzyskane kwoty ze sprzedaży, pomniejszone o podatek od towarów i usług (VAT).

W. ŚWIADCZENIE USŁUG

Przychody ze świadczenia usług są rozpoznawane proporcjonalnie do stopnia zakończenia usługi.

X. ODSETKI

Przychody z tytułu odsetek są rozpoznawane w momencie ich naliczenia, jeżeli ich otrzymanie nie jest wątpliwe.

Y. DYWIDENDY

Należne dywidendy zalicza się do przychodów finansowych na dzień powzięcia przez właściwy organ spółki uchwały o podziale zysku, chyba że w uchwale określono inny dzień prawa do dywidendy.

IV. SPRAWOZDAWCZOŚĆ FINANSOWA

W stosunku do wszystkich elementów sprawozdania finansowego wymagane jest przedstawienie danych porównywalnych, w tym:

1. w bilansie wykazuje się stany aktywów i pasywów na dzień kończący bieżący i poprzedni rok obrotowy,
 - 1.1. w przypadku sporządzania bilansu na inny dzień niż kończący bieżący rok obrotowy, w bilansie wykazuje się stany aktywów i pasywów na ten dzień oraz na dzień kończący rok obrotowy bezpośrednio poprzedzający ten dzień bilansowy,
2. w rachunku zysków i strat wykazuje się oddzielnie przychody, koszty, zyski i straty oraz obowiązkowe obciążenia wyniku finansowego za bieżący i poprzedni rok obrotowy,
 - 2.1. w przypadku sporządzania rachunku zysków i strat za inny okres sprawozdawczy niż bieżący rok obrotowy, w rachunku zysków i strat wykazuje się oddzielnie przychody, koszty, zyski i straty oraz obowiązkowe obciążenia wyniku finansowego za bieżący okres sprawozdawczy oraz analogiczny okres sprawozdawczy poprzedniego roku obrotowego,
3. zestawienie zmian w kapitale własnym obejmuje informacje o zmianach poszczególnych składników kapitału własnego za bieżący i poprzedni rok obrotowy,
 - 3.1. w przypadku sporządzania zestawienia zmian w kapitale własnym za inny okres sprawozdawczy niż za bieżący rok obrotowy w zestawieniu zmian w kapitale własnym wykazuje się zmiany poszczególnych składników kapitału własnego za bieżący okres sprawozdawczy i poprzedni rok obrotowy,
4. rachunek przepływów pieniężnych sporządzony metodą pośrednią wykazuje dane za bieżący i poprzedni rok obrotowy,
 - 4.1. w przypadku sporządzania rachunku przepływów pieniężnych za inny okres niż bieżący rok obrotowy, rachunek przepływów pieniężnych sporządza się za bieżący okres sprawozdawczy i analogiczny okres sprawozdawczy poprzedniego roku obrotowego.

W sprawozdaniach jednostkowych kwoty wyrażane są w polskich złotych.

W sprawozdaniu skonsolidowanym kwoty wyrażane są w polskich złotych.

A. SPRAWOZDANIE FINANSOWE

Wprowadzenie do sprawozdania finansowego

Wprowadzenie do sprawozdania finansowego zawiera podstawowe informacje identyfikujące poszczególne Jednostki, w tym między innymi:

1. nazwę (firmę) i siedzibę, podstawowy przedmiot działalności jednostki oraz wskazanie właściwego sądu lub innego organu prowadzącego rejestr,
2. wskazanie czasu trwania działalności jednostki, jeżeli jest ograniczony,
3. wskazanie okresu objętego sprawozdaniem finansowym,
4. wskazanie, że sprawozdanie finansowe zawiera dane łączne, jeżeli w skład jednostki wchodzi wewnętrzne jednostki organizacyjne sporządzające samodzielne sprawozdania finansowe,
5. wskazanie, czy sprawozdanie finansowe zostało sporządzone przy założeniu kontynuowania działalności gospodarczej przez jednostkę w dającej się przewidzieć przyszłości oraz czy nie istnieją okoliczności wskazujące na zagrożenie kontynuowania przez nią działalności,
6. w przypadku sprawozdania finansowego sporządzonego za okres, w ciągu którego nastąpiło połączenie, wskazanie, że jest to sprawozdanie finansowe sporządzone po połączeniu spółek, oraz wskazanie zastosowanej metody rozliczenia połączenia (nabycia, łączenia udziałów),
7. omówienie przyjętych zasad (polityki) rachunkowości, w tym metod wyceny aktywów i pasywów (także amortyzacji), pomiaru wyniku finansowego oraz sposobu sporządzenia sprawozdania finansowego w zakresie, w jakim ustawa pozostawia jednostce prawo wyboru.

Bilans

Bilans ukazujący pozycję majątkową i finansową Jednostek sporządzany jest zgodnie z załącznikiem nr 1 do ustawy o rachunkowości.

Rachunek zysków i strat

Podmioty należące do Grupy Kapitałowej sporządzają rachunek zysków i strat w wariantcie porównawczym.

Zestawienie zmian w kapitale własnym

Zestawienie zmian w kapitale własnym sporządzane jest zgodnie z załącznikiem nr 1 do ustawy o rachunkowości.

Rachunek przepływów pieniężnych

Rachunek przepływów pieniężnych sporządzany jest metodą pośrednią zgodnie z załącznikiem nr 1 do ustawy o rachunkowości.

W odniesieniu do rachunku przepływów pieniężnych jednostki Grupy Kapitałowej stosują zasady określone w Krajowym Standardzie Rachunkowości nr 1 "Rachunek przepływów pieniężnych" .

Dodatkowe informacje i objaśnienia.

Dodatkowe informacje i objaśnienia będące uszczegółowieniem syntetycznych informacji zawartych w pozostałych elementach sprawozdania finansowego zawierają wszystkie pozostałe, niezbędne informacje do przedstawienia w sposób rzetelny i jasny obrazu sytuacji Jednostki.

Dodatkowe informacje i objaśnienia sporządzone są według załącznika nr 1 do ustawy o rachunkowości.

B. ZASADY KONSOLIDACJI

Jednostki zależne podlegają konsolidacji metodą pełną w okresie od objęcia nad nimi kontroli przez Jednostkę dominującą do czasu ustania tej kontroli. Aktywa i zobowiązania spółki zależnej na dzień włączenia jej do skonsolidowanego sprawozdania finansowego ujmowane są według wartości godziwej. Różnica między wartością godziwą tych aktywów i zobowiązań oraz ceną nabycia udziałów/akcji jednostki zależnej powoduje powstanie wartości firmy lub ujemnej wartości firmy, które są wykazywane w odrębnej pozycji skonsolidowanego bilansu.

Dane jednostek współzależnych i stowarzyszonych są wykazywane metodą praw własności. Na dzień rozpoczęcia wywierania znaczącego wpływu przez znaczącego inwestora na jednostkę stowarzyszoną lub na dzień objęcia współkontroli nad jednostką współzależną ustala się wartość godziwą aktywów netto jednostki stowarzyszonej lub współzależnej, z uwzględnieniem objętego na ten dzień przez znaczącego inwestora lub wspólnika jednostki współzależnej udziału w aktywach netto tej jednostki podporządkowanej. Jeżeli znaczący inwestor lub wspólnik jednostki współzależnej nabywa w jednostce stowarzyszonej lub współzależnej dodatkowe udziały, zaliczane do długoterminowych aktywów finansowych, to na dzień ich nabycia ustala się wartość firmy lub ujemną wartość firmy jako różnicę między ceną nabycia dodatkowych udziałów a odpowiadającą im wartością aktywów netto wyrażonych w wartości godziwej. Postępowanie takie stosuje się w odniesieniu do każdej istotnej transakcji nabycia udziałów, następującej w dłuższym odstępie czasu. Proporcjonalny udział Jednostki dominującej w wyniku finansowym takich jednostek ujmowany jest jako oddzielna pozycja w skonsolidowanym rachunku zysków i strat. Wartość firmy powstała w wyniku nabycia takich akcji / udziałów wykazywana jest w ramach pozycji skonsolidowanego bilansu dotyczącej inwestycji wycenianych metodą praw własności.

W skonsolidowanym bilansie udział znaczącego inwestora lub wspólnika jednostki współzależnej odpowiednio w jednostce stowarzyszonej lub współzależnej, koryguje się o przypadające na rzecz znaczącego inwestora lub wspólnika jednostki współzależnej zwiększenie lub zmniejszenie kapitału własnego tej jednostki podporządkowanej, które nastąpiło w ciągu okresu objętego skonsolidowanym sprawozdaniem finansowym, w tym o należne dywidendy i udziały w wyniku finansowym tej jednostki oraz różnice kursowe z przeliczenia.

W skonsolidowanym rachunku zysków i strat wykazuje się w oddzielnej pozycji wynik netto jednostki stowarzyszonej lub współzależnej w takiej części, jaka odpowiada udziałowi znaczącego inwestora lub wspólnika jednostki współzależnej w wyniku tej jednostki, skorygowanym o odpis wartości firmy lub ujemnej wartości firmy, z uwzględnieniem praw udziałowców uprzywilejowanych.

Jeżeli jednostki grupy kapitałowej, objęte konsolidacją, posiadają udziały w jednostkach współzależnych lub stowarzyszonych to dane tych jednostek obejmuje się skonsolidowanym sprawozdaniem finansowym przy zastosowaniu metody praw własności.

Na potrzeby konsolidacji dane finansowe jednostek powiązanych sporządzane są przy zastosowaniu jednakowych zasad rachunkowości. Wprowadzane są korekty eliminujące znaczące różnice w stosowanych przez spółki powiązane zasadach rachunkowości.

W toku konsolidacji eliminowane zostają wszystkie znaczące transakcje między jednostkami objętymi konsolidacją.

Podlegające konsolidacji sprawozdania finansowe wyrażone w walutach obcych przeliczane są na walutę polską według następujących zasad:

- poszczególne pozycje aktywów i pasywów bilansu, z wyjątkiem kapitałów własnych przelicza się według ogłoszonego dla danej waluty, przez Narodowy Bank Polski, kursu średniego na dzień bilansowy,
- poszczególne pozycje rachunku zysków i strat przelicza się po kursie stanowiącym średnią arytmetyczną średnich kursów na dzień kończący każdy miesiąc roku obrotowego,
- kapitały własne jednostki, przeliczone według ich stanu na dzień objęcia kontroli przez Jednostkę dominującą, na podstawie kursu średniego ogłoszonego na ten dzień przez Narodowy Bank Polski.

Skonsolidowane sprawozdanie finansowe Grupy Kapitałowej Luxima S.A. jest sporządzane przez Zarząd Luxima S.A.